
BRIAN McCLELLAN
ZLOBA ŘÍŠE
BOHOVÉ KRVE A PRACHU – KNIHA DRUHÁ

Zloba říše

Vyšlo také v tištěné verzi

Brian McClellan

Zloba říše – e-kniha
Copyright © Talpress, 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TALPRESS

ZLOBA ŘÍŠE

BOHOVÉ KRVE A PRACHU

Brian McClellan

TALPRESS

This book is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locales, or persons, living or dead, is coincidental.

Copyright © 2018 by Brian McClellan
Map by Isaac Stewart

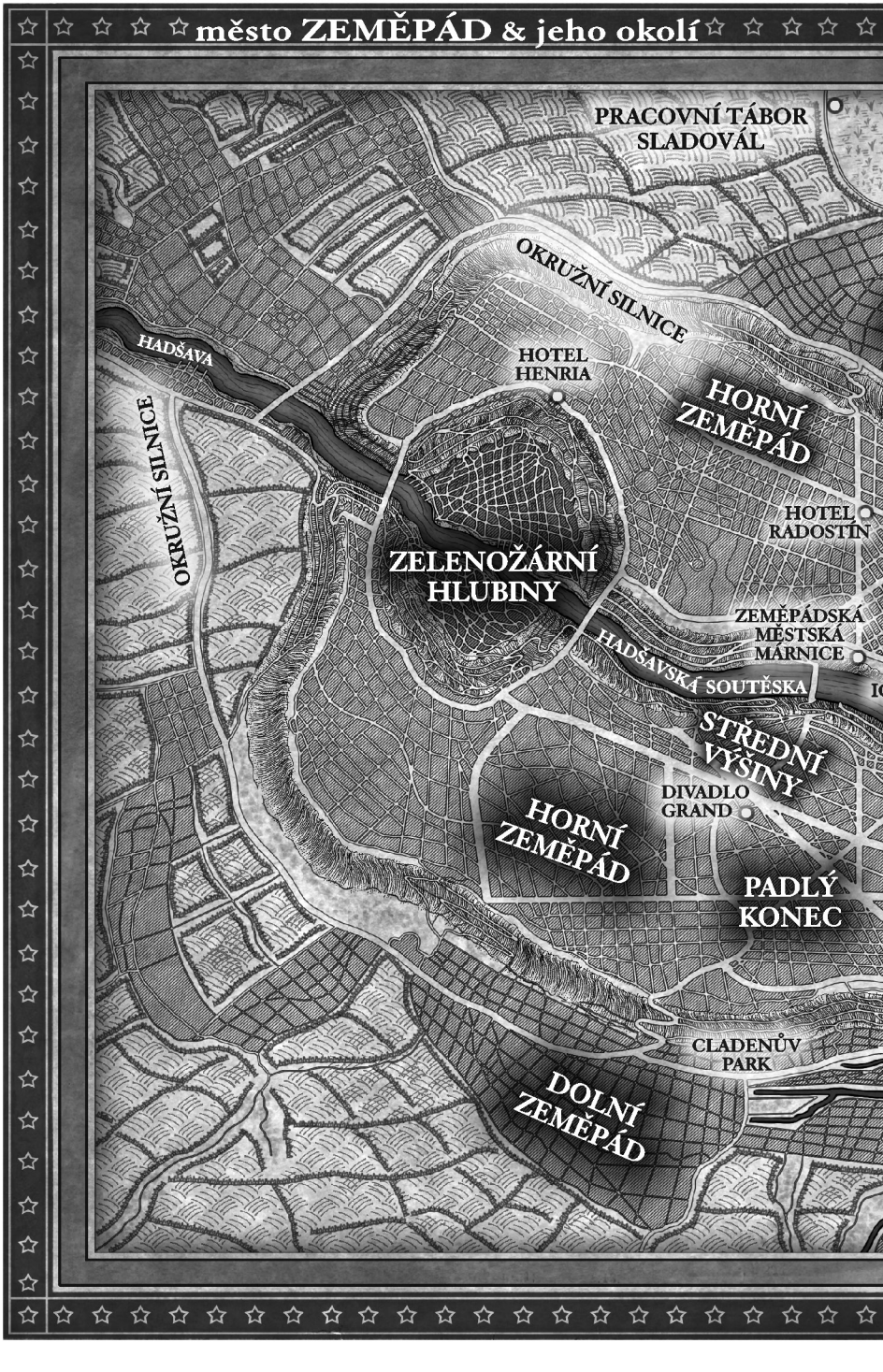
Translation © 2020 by Ondřej Kronich
Cover © 2020 by Tibor Paštrnák

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-736-0 tištěná kniha
ISBN 978-80-7197-755-1 e-kniha

Pro Zinu Petersen
a Granta „Boze“ Boswella

Mým dvěma nejoblíbenějším vysokoškolským profesorům,
kteří oba dokázali vést zajímavé
a pohodové kurzy o tématech,
o nichž stále přemýšlím i po deseti letech.

město ZEMĚPÁD & jeho okolí
PRACOVNÍ TÁBOR SLADOVÁL
OKRUŽNÍ SILNICE
HADŠAVA
HOTEL HENRIA
HORNÍ ZEMĚPÁD
OKRUŽNÍ SILNICE
HOTEL RADOSTÍN
ZELENOŽÁRNÍ HLUBINY
ZEMĚPÁDSKÁ MĚSTSKÁ MÁRNICE
HADŠAVSKÁ SOUTĚSKA
STŘEDNÍ VÝŠINY
DIVADLO GRAND
HORNÍ ZEMĚPÁD
PADLÝ KONEC
CLADENŮV PARK
DOLNÍ ZEMĚPÁD

SLATINY
DOLNÍ ZEMĚPÁD
PROKTOR
VYŠINY KAPITOLU
MĚSTSKÉ NÁMĚSTÍ A PARK
YARETOVA DOMÁCNOST
BUDOVA KAPITOLU
KLOBOUČNICTVÍ
PEVNOST NIED
TRŽIŠTĚ
DŮM FORGULY
PRŮMYSLOVÁ ČTVRŤ
2016

FATRÁSTA & západní země

PROLOG

Orz stál u paty úzkého schodiště a hlavu natáčel ke světlu, jež k němu protékalo z otevřeného poklopu nad ním. Slyšel racky skřehotající na nebi a pociťoval jemné houpání lodi, která kotvila v přístavu. Oba pocity se pro něj v posledních několika měsících staly všudypřítomné.

„Pokračuj," řekl hlas.

Orz se podíval přes rameno na vojáka v morionové helmě, jenž stál hned za ním. Voják držel krátkou píku, ceremoniální zbraň, kterou nosili někteří osobní strážci z řad kostěných očí. Orz přemýšlel, kde jsou – do jakého přístavu jeho plovoucí vězení připlulo tentokrát. A co bylo ještě důležitější, které kostěné oko jej přišlo sledovat.

Kostěné oči nebyly nepodobné privilegovaným; jejich obrovská moc byla schraňována v křehkých lidských tělech, která mohla být rozbita stejně snadno jako jakákoliv keramická váza. Kostěné oči mohly zemřít. Tento osobní strážce mohl zemřít. Orz si představoval sám sebe, jak se krade lodí, vraždí všechny, kteří se mu dostanou do cesty, a pak doplave na břeh a zmizí v okolní krajině.

„Nemáme celý den," řekl voják za ním a namířil čepel píky na Orzova bedra. „Hejbni sebou."

Orz si odfrkl a udělal první těžký krok, opatrně, aby mu váha jeho řetězů nenarušila rovnováhu a on se nezřítil nazad na vojákovu čepel. Když stoupal nahoru, řinčelo to a on cítil, jak ho železné okovy škrábou do holé kůže, a během několika okamžiků poprvé po několika měsících vykročil do světla dne.

Zamrkal, aby si oči mohly zvyknout, ale voják ho strkal před sebou. Dorazilo několik dalších strážných, vytvořili kolem něho kordon a tlačili a postrkovali ho po palubě, napůl slepého, a pak nahoru po dalším rameni schodiště k příďové nástavbě lodi.

Orz ucítil ruku na rameni a ucukl, otočil se k zábradlí a zadíval se skrze bolest, kterou mu působilo světlo, na neznámé pobřeží. Nad ním se vypínalo město, vysoko na obrovské náhorní plošině poseté podivnými budovami. Ucítil, jak se mu v hrdle zadrhl dech; během dlouhé, osamocené cesty si *myslel*, že ho odvážejí do nového vězení někde v Dynize.

Tohle nebylo Dynize. Toto město, tato náhorní plošina… Znal jen jedno takové místo, z příběhů a vypravěček: Zeměpád.

Nedostal další příležitost se divit. Ruce ho uchopily za řetězy a táhly ho vpřed, vedly jej k druhému okraji příďové nástavby, kde byl sražen na kolena. Spadl bez jakéhokoliv zvuku, nevšímaje si bolesti, jak byl naučen, a místo toho zvedl pohled a spatřil, jak již očekával, kostěné oko, které si ho nechalo zavolat.

Orz se s tímto starým mužem, který seděl vzpřímá na stoličce a usrkával z malého porcelánového poháru, nikdy nesetkal, ale znal ho podle popisu a pověsti. Ka-sedial byl druhým bratrancem a hlavním poradcem císaře a většina lidí v Dynize ho znala jako skutečnou moc stojící za trůnem.

Bylo to kostěné oko, které se dostalo k moci na vlně krve a přisuzovalo si zásluhy za ukončení dynizské občanské války.

Orz nebyl ohromen. Jako dračího muže ho moc věcí neohromovalo.

Ka-sedial dopil čaj a podal pohár služebníkovi, poté položil ruce dlaněmi na kolena a zadíval se na moře. Orz si začal myslet, že je úmyslně ignorován, když tu za sebou zaslechl rozruch: další člověk, obepnutý řetězy podobně jako Orz, byl dovlečen na příďovou nástavbu a sražen na kolena.

Pak přivedli dalšího a ještě dalšího, dokud před Ka-sedialem neklečelo šest mužů a žen. Orz si své společníky prohlédl. Poznával jen dva, ale všech pět bylo pomalováno inkoustově černým tetováním a těla měli tvrdá jako žula. Byli jako on.

Šest dračích lidí, všichni na jednom místě.

„Tohle je slibné shromáždění," řekl tiše Orz.

Ka-sedial konečně otočil hlavu a přejel pohledem všechny vězně. Když promluvil, jeho hlas byl jemný a přiměl Orze napnout uši, aby ho přes vrzání lodi a skřehotání racků slyšel. „Víte, co máte všichni společné?"

Byli to všichni dračí lidi, ale Orz měl podezření, že to není odpověď, kterou Ka-sedial hledal. Orz se podíval jedním směrem a pak druhým na svých pět společníků. Žena vlevo měla dlouhé, špinavě rudé vlasy, které pokrývaly většinu její tváře, ale vzpomněl si na jizvu na jejím levém oku. Jmenovala se Ji-Karnari a před sedmi lety znesvětila chrám kostěných očí z důvodů, které se nikdy nedozvěděl. Muž po pravici – ztepilý, přestože malý – se jmenoval Ji-Matle. Před devíti lety byl přidělen k ochrance jedné z císařových sestřenic, se kterou sdílel lože.

Nikdo nepromluvil, takže si Orz odkašlal. „Všichni jsme upadli v nemilost před očima císaře."

„Velmi dobře.“ Ka-sedial se postavil a Orz nedokázal potlačit úsměv nad tím, jak staře a křehce vypadá. Nebýt těch řetězů, mohl by rozlomit Ka-sediala jako větvičku. Ka-sedial si úsměvu všiml a čelo se mu zvrásnilo. Udělal krok k Orzovi. „Řekni mi, Ji-Orzi, jaký byl tvůj zločin?“

Orz zavřel oči a přemýšlel o posledních letech strávených v tomhle či tamtom žaláři, každý pohyb omezený, neustále sledován, jako nějaký cenný pes stižený vzteklinou, jehož páni nemají tu sílu ho nechat utratit. „Nepoklonil jsem se během audience s císařem.“

„A proč ses nepoklonil?“

„Protože není *mým* císařem.“

Ka-sedial vzdychl téměř jako nějaký dědeček a ukázal směrem k pobřeží a městu na náhorní plošině. „Občanská válka je u konce. Váš falešný císař je mrtvý a vlády obou stran se usmířily. Obrátili jsme naše boje směrem ven – jak je to správné – a připluli jsme do Fatrásty, abychom získali půdu, která nám kdysi patřila. Přišli jsme najít svého boha, a učinili jsme tak *společně*. Sjednoceně.“ Znovu si povzdechl, zavrtěl hlavou jako zklamaný učitel, a Orz seznal, že je sám rozčilený, že po tom všem, co on a jeho společníci vytrpěli, se k nim Ka-sedial chová jako k malým dětem.

„Proč jsme tady?“ zeptal se Orz.

Ka-sedial na něj shlédl, v očích náznak zneklidnění, a pak zvedl ruce ke spoutaným dračím lidem „Všichni jste upadli v očích císaře v nemilost, ale vaše postavení jako dračích lidí nám brání v prolití vaší krve. Každý z vás bude žít dlouhý život sám – v temnotě, ponechán, aby shnil.“

„Nebo?“ zeptal se Orz. Teď to cítil – vůně volby, cesty ven. Pokusil se vzpomenout, co o Ka-sedialovi věděl. Byl to cílevědomý muž, chladný a přemýšlivý, ale čas od času se vztekal. Vybudoval svou moc tím, že zničil nebo si podmanil vše, co

se mu postavilo. Byl to muž, který *ne* nebral jako odpověď a nenechal žádného nepřítele naživu.

Přes tvář Ka-sediala rychle přelétlo znechucení nad Orzovým přerušením. Sklonil ruce. „Nebo se můžete vykoupit. Moje armáda dobyla Zeměpád. Vy v dohledné době dobudete Fatrástu. Mezitím mám na pořadu dne záležitosti, které se musí dát do pohybu, a já ve své armádě nemůžu postrádat žádné dračí lidi, privilegované či kostěné oči."

Invaze do Fatrásty byla plánována po téměř deset let, ale Orz byl stále překvapený, že k tomu skutečně došlo – že mírová smlouva mezi oběma stranami občanské války dokázala vydržet dost dlouho, aby se tohle uskutečnilo. Potřeboval více informací o invazi – s jakým druhem lidí bude mít tu čest ve Fatrástě, jaké mají zbraně a bojovníky. Ale na to přijde řada později, tím si byl jistý.

Ji-Karnari, zjizvená žena vedle Orze, konečně zvedla hlavu. Orz viděl v jejích očích dychtivost a nemohl si pomoci, aby ji nesoudil. Dračí lidé by měli své emoce skrývat lépe.

„Co je to za záležitosti, velký Ka?" zeptala se Ji-Karnari. „Jak se můžeme vykoupit?"

Ka-sedial natáhl ruku a přejel prsty po čele Ji-Karnari. Z toho pocitu se zachvěla. Řekl: „Došlo k… ponížení, které jsme utrpěli při dobývání Zeměpádu. Ponížení spáchané na armádě a ponížení spáchané na dračích lidech. Už jsem vyslal vojáky, aby se vypořádali s tím prvním, ale co se týče toho druhého…" Hlas se mu vytratil a on se chladně usmál. „Jeden z vašeho řádu – jeden z nejlepších dračích lidí jménem Ji-Kušel – byl zavražděn v Zeměpádu obyčejným vojákem."

„Takže?" zeptal se Orz. Cítil povzbuzení. Tohle byla cesta ven a Ka-sedial mu ji hodlal nabídnout. Ale Ka-sedialovi nevěřil a *bude* klást otázky. „Mnoho obyčejných vojáků zabilo

dračí lidi. Jsou to případy ohromného přečíslení nebo šťastné střely nebo…“

„V osobním souboji,“ přerušil ho Ka-sedial.

Orz zaslechl, jak mu cvakly zuby, jak rychle zavřel ústa. Chloupky na krku se mu postavily. Slyšel zvěsti o prachmistrech, čarodějích, kteří by mohli pomocí své magie disponovat rychlostí a silou zabít dračího muže. Ale Ka-sedial by řekl, kdyby to byl jeden z nich. Aby běžný voják zabil dračího muže v osobním souboji? To *bylo* ponížení.

Ka-sedial znovu pohlédl k pevnině a jedna ruka mu při tom cukala, jakoby v netrpělivosti. „Takové ponížení nehodlám snášet. Tento voják je starý válečník a, pokud bude mít čas, může přilákat stoupence. Může se stát ještě nebezpečnějším, než už je. Pouštím vás ze řetězu. Vás všech šest. Chci, abyste pracovali společně, s Ji-Karnari jako velitelkou.“

Po tváři Ji-Karnari přejel úsměv. Orz potlačil nutkání obrátit oči v sloup. Malá část jeho osobnosti chtěla plivnout Ka-sedialovi k nohám a povědět mu, aby se šel vycpat, ale mnohem větší část neměla žádný zájem na tom, aby strávil zbytek svého života v řetězech. Splní Ka-sedialův úkol a pak si bude užívat svobody.

„Kdo je ten voják?“ zeptal se Orz.

„Je to kopiník jménem Ben Styke,“ odpověděl Ka-sedial. „Najděte ho a přineste mi jeho hlavu.“

KAPITOLA 1

Jako dítě slýchávala generálka Vlora Flint příběhy o uprchlických táborech vytvořených během gurlišských válek. Celá města vysídlená, milion lidí na útěku před nepřátelskými armádami nebo dokonce vyhnaných z domovů vlastními vojáky. Tábory, jak jí bylo řečeno, to byla místa nesmírného utrpení a bídy. Bujely v nich nemoci a hlad, těla bývala ponechána nepohřbená a lidé žili v neustálém strachu z příští armády, která na ně udeří.

V žádné ze svých nočních můr si Vlora nikdy nepředstavovala, že by byla *de facto* vedoucí takového tábora.

Stála na mírném návrší s výhledem na údolí Hadšavy a zkoumala dlouhý, vinoucí se řetězec vozů, stanů a ohnišť, který se táhl do dálky. Bylo časné ráno, vzduch byl těžký a vlhký, a jediné, o čem dokázala přemýšlet, byly počty, které jí její proviantní důstojníci předložili před pouhou hodinou. Dokončili své sčítání a odhadovali, že ze Zeměpádu uteklo více než tři sta tisíc lidí – něco málo přes třetinu obyvatel – a z těch

se nějakých dvě stě dvacet tisíc ubíralo tímto říčním údolím směrem k Rudokameni.

Její vlastní muži, včetně Šílených kopiníků a zeměpádské osádky, byli během obrany města těžce probráni. Měla pod sebou méně než deset tisíc mužů, jen jednoho vojáka na každých dvacet dva civilistů.

Jak při Adomově jménu bude zvládat tuto chaotickou masu, natož aby ji chránila?

Vypudila myšlenky z hlavy a podívala se na tábor pod sebou. Rozeznávala své vojáky, jak chodili sem a tam podél řeky, probouzeli lidi a říkali jim, že je čas sebou hýbnout. Tři týdny od bitvy o Zeměpád a už se začínaly šířit nemoci; mnoho z jejích vlastních vojáků skolila úplavice. Potraviny a léky byly nedostatkovým zbožím. Většina lidí opustila město v panice, popadla spíše cennosti než skutečně potřebné věci a uprchla bez plánu nebo cíle.

Vlora mírně naklonila hlavu k muži, který trpělivě čekal vedle ní. Olem byl střední výšky, o několik centimetrů vyšší než ona, s pískovými vlasy a šedivým vousem. Lehce kulhal a pravá ruka mu stále spočívala v závěsu od kulky z bitvy o Zeměpád. Byl obdařený – měl jedinečný magický talent, který ho zbavoval potřeby spánku –, ale i on vypadal unavený jako pes, od koutků očí se mu rozbíhala pavučina vrásek a obličej měl ztrhaný obavami. Chtěla mu přikázat, aby si odpočinul, ale věděla, že ji neposlechne.

Nebyla si zcela jistá, co by si bez něj počala.

„Nějaké stopy po Dynizanech?“ zeptala se a otočila se zády ke scenerii uprchlíků, aby se podívala po řece ve směru, kterým přišli. Zeměpád byl asi šedesát mil na jihovýchod a cesta tím směrem byla posetá opozdilci. Její vlastní armáda byla utábořena zde a střežila zadní část konvoje uprchlíků.

Olem potáhl z cigarety, kouř mu vlnitě vyvanul z nosních

dírek, a poté zamyšleně odpověděl. „Výzvědné skupinky," řekl. „Sledují nás, jak odcházíme. Ale mám za to, že mají příliš práce s upevňováním pozic v Zeměpádu, než aby se obtěžovali jít za námi. *Prozatím*."

„Víš," řekla Vlora a střelila po něm kyselým pohledem. „To ‚prozatím' sis mohl prozatím nechat pro sebe, zní to zlověstně."

„Nikdy jsem se nesnažil o nic jiného, než ti sdělovat fakta," odpověděl Olem s kamenným výrazem. „A faktem je, že nás nechávají na pokoji. Neumím si představit, že to potrvá napořád. Nechal jsem naše dragouny pročesat to na chvostu, aby zkusili lapit jednu z těch výzvědných skupin, ale zatím neměli štěstí a vrátili se pokaždé s nepořízenou."

Vlora pro sebe zaklela. Potřebovala vědět, jak na tom město je. Ona a její muži vyhráli bitvu o Zeměpád, jen aby byli nuceni jej opustit kvůli zprávě o ještě větší dynizské armádě na cestě. Poslední informací bylo, že armáda se začala vyloďovat poblíž města a od té doby neměla žádné zprávy. Jak velká ta armáda byla? Vydávali se agresivně do okolí? Dávali si na čas, aby upevnili kontrolu nad městem? Mají další privilegované čaroděje a kostěné oči?

Kromě potravin a zásob pro tolik lidí byly nejcennější komoditou informace. Potřebovala vědět, jestli mají Dynizany za patami. Také potřebovala vědět, jestli tímto směrem směřovala fatrastánská armáda, protože to by přinášelo další, zcela jedinečnou řadu komplikací. „Nějaké zprávy od Lindet?"

Olem sešpulil rty. „Nic oficiálního. Zadrželi jsme skoro dva tisíce černočepičkářů. Zdá se, že nikdo z nich nemá žádné rozkazy, ani neví o roztržce mezi tebou a jejich lady kancléřkou. Nasadil jsem je na práci policejních složek mezi uprchlíky."

Olemova schopnost udržet i tu největší armádu zaměstnanou a organizovanou ji nikdy nepřestala udivovat. „Seš

úžasný, ale pozorně sleduj ty černočepičkáře. Kdokoliv z nich může být Lindetiným špehem. Možná opustila město o dva kroky před námi, ale pokud za sebou nenechala oči a uši, aby mě sledovala, sním svůj klobouk."

„A já ten svůj," souhlasil Olem. „Ale mám mezi nimi vlastní lidi. Vynasnažím se, aby všechno šlo jako po másle. Věděla jsi, že Styke otevřeně rekrutuje černočepičkáře, aby doplnil řady svých kopiníků?"

Vlora si odfrkla. „Má úspěch?"

„Větší, než jsem čekal. Nutí je zřeknout se jejich věrnosti k lady kancléřce, než se mohou přihlásit. Černočepičkáři jsou zatraceně rozzlobení, že jich tolik opustila bez rozkazů. Má jich už přes sto."

„A Adom pomáhej každému špehovi, kterého chytí," řekla Vlora. Zaváhala s pohledem upřeným na řadu jezdců, kteří jeli v řadě za sebou po opačné straně řeky. Byli z její kumpanie, měli na sobě vysoké dragounské přilbice a karmínové uniformy s modrými lemy, rovnými meči a karabinami přivázanými k sedlům. „Udělala jsem chybu, když jsem nechala Styka velet mojí kavalerii?"

„To si nemyslím," odpověděl Olem.

„Zaváhal jsi."

„Vážně?"

Vlora spojila ruce za zády, aby si nehrála s klopami. „Lindet mi říkala, že je to nekontrolovatelné monstrum."

„Mám pocit," odvětil Olem, když zahodil cigaretový nedopalek a rozdrtil jej podrážkou, „že Lindetina verze pravdy je cokoliv, co se jí zrovna hodí do krámu. Krom toho je právě teď *naším* monstrem."

„Znovu, to není moc uklidňující." Vlora se snažila ukočírovat myšlenky. Byly rozostřené a rozptýlené a nesčetné množství nejistot, které se jí honily hlavou, stačilo na to, aby

se z toho zbláznila. V její armádě bylo tolik věcí, kterým bylo nutno věnovat pozornost – černočepičkářským trousilům, městské osádce, Šíleným kopiníkům a jádru brigády žoldnéřů, které s sebou přitáhla z Adra. Měla přes pět tisíc pečlivě vybraných mužů, z nichž mnozí byli zraněni, půl světa daleko od svých domovů, bez zaměstnavatele. Ze rtů jí uniklo zoufalé a posměšné vyštěknutí a Olem po ní vrhl znepokojený pohled.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se tichým hlasem.

„Nic mi není,“ řekla chlácholivě. „Jen je toho prostě… hodně.“

„Víš, že ti uprchlíci nejsou tvojí zodpovědností,“ řekl Olem, nikoliv poprvé.

„Ale ano, jsou.“

„Proč?“

Vlora se snažila přijít s uspokojivou odpovědí. Přemýšlela, co by udělal v takové situaci polní maršál Tamás, a uvědomila si, že by napochodoval do nejbližšího neobsazeného města a zajistil by cestu domů pro své jednotky v ten samý okamžik, co by jeho smlouva vypršela. Ale ona nebyla Tamás. Kromě toho existovalo více důvodů zůstat v této zemi než čtvrt milionu uprchlíků. „Protože,“ odpověděla nakonec, „nikdo jiný to neudělá.“

„Muži začínají přemýšlet, odkud jim přiteče další hromádka kran.“

Další z tisíců starostí. O něco zahořklejší část jí samé chtěla říct mužům, že by se měli více zajímat o to, aby se z Fatrásty dostali živí, než o svou příští gáži, ale nemohla na ně být příliš tvrdá. Byli to koneckonců žoldáci. „Dej jim směnky zaštítěné mým vlastním majetkem.“

„To už jsem udělal.“

„Aniž by ses mě zeptal?“

Olem se na ni drobně usmál a zalovil v kapse po váčku

s tabákem a několika balicích papírcích. „Přišlo mi, že v jistý okamžik k tomu dáš rozkaz. Ale ani ty je nemůžeš platit donekonečna."

„Na něco přijdu." Vlora na něj zamítavě mávla, jako by se jí to netýkalo, ale strach jí v noci nedal spát. Najednou ji cosi napadlo a ona se mhouřivě zadívala do tábora. „Víš, nějakou dobu jsem už neviděla Taniela a Ka-poel. Kde do Jámy jsou?"

„Zůstali ve městě, když jsme odešli."

Vlora se zamračila. „A nenapadlo tě mi to říct?"

„Vlastně jsem to udělal. Dvakrát. Ujistila jsi mě, že jsi poslouchala každé slovo, které jsem říkal."

„Lhala jsem." Vlora ucítila náhlé bodnutí zoufalství. Přes jejich trnitou historii byl Taniel mužem, kterého bylo uklidňující mít na blízku, a to nejen proto, že představoval jednohlavou armádu. „Proč by zůstali ve městě? Sbírají informace?"

Olem pokrčil rameny a pak zaváhal, než řekl: „Já vím, že jste se s Tanielem znali dlouho. Ale nezapomeň, že ti dva mají své vlastní plány."

Nebyla to připomínka, kterou by Vlora potřebovala slyšet – nebo kterou by chtěla slyšet. Taniel byl víc než jen starý milenec; byl nevlastním sourozencem a přítelem z dětství. Instinkt jí napovídal, aby mu věřila, ale roky vojenského a politického výcviku jí připomněly, že společná historie je už dávnou minulostí. Mnohé se změnilo.

Se vším, co se právě teď dělo, bylo ale jeho zmizení nejmenší z jejích starostí. Prsty si prohrábla zacuchané vlasy a zapřemýšlela, kdy naposled se pořádně vykoupala. Své nepohodlí odložila stranou a řekla: „Potřebuju informace."

„No, možná něco máme." Olem ukázal na uniformovaného poslíčka, který se hnal do kopce směrem k nim.

„Nic užitečného to nebude," předpověděla naštvaně Vlora. „Půjde o nějakého mizerného komisaře, co se mi bude pokou-

šet spílat kvůli zásobám, o kterých si myslí, že si je syslíme od uprchlíků. Opět."

„Vsadím se, že je to něco důležitého."

„Já se vsadím, že není."

„Vsázím se o tvůj rezervní váček tabáku, co si schováváš v levé manžetě kabátce," řekl Olem.

„Platí," řekla Vlora a sledovala, jak se poslíček blíží. Byla to mladá žena se soukromými insigniemi na klopách, a když se zastavila, rázně zasalutovala.

„Madam," řekla žena, „přináším slova od kapitána Davda."

Vlora hodila po Olemovi pohledem. „Je to důležité?"

„Ano, madam. Říkal, že zahlédl dynizskou pronásledující jednotku."

Vlora se hluboce, chvějivě nadechla, a snažila se vypořádat s návalem nervozity. To by znamenalo bitvu. Znamenalo by to mrtvé lidi, a riskovat životy všech uprchlíků. Ale přinejmenším konečně mohla spatřit svého nepřítele.

Zašátrala v rukávu, vytáhla váček rezervního tabáku a podala ho Olemovi, aniž by se na něj podívala. Domýšlivý parchant. „Vezmi mě ke kapitánovi Davdovi."

Údolí Hadšavy bylo… rušné. Staré lesy, které se kdysi napříč touto částí Fatrásty rozprostíraly, byly za posledních sto let téměř zcela vykáceny. Země byla kamenitá a nemilosrdná, velmi odlišná od záplavových planin blíž k městu nebo plantáží na západě. Farmářské usedlosti kropenatily kopcovitou krajinu obklopenou hradbami z kamení, které farmáři vykopali ze svých polí.

Občasné skalnaté srázy byly porostlé chumly ostnatých dřezovců, a právě na jednom takovém místě našla Vlora dva své vojáky přikrčené na kolenou mezi balvany.

Kapitánu Davdovi bylo něco málo přes dvacet, měl černé

vlasy a jemnou tvář bez vousů. Poklepával si nehty ušpiněnými od prachu o hlaveň starobylého trombonu, a když se k němu přiblížila, kývl na ni.

Jeho společnice byla starší žena se šednoucími, špinavě blonďatými vlasy. Norrine ležela s hlavou na kameni, pušku měla opřenou o větev a zírala do dálky, jako by sledovala nějaký cíl, který viděla jen ona.

Kdokoli jiný by mohl považovat za divné objevit dva kapitány na průzkumné misi, ale Vloru to nepřekvapovalo. Stejně jako ona byli oba prachmistři. Vdechnutím trochy černého prachu dokázali běžet rychleji, vidět dále a slyšet lépe než jakýkoliv běžný voják. Dělalo to z nich ideální průzkumníky pro armádu na útěku. Vzala si poučení od svého dávného mentora a prachmistrům pod svým velením udělila průměrné šarže a pomocnou roli. Zodpovídali se ale jenom jí.

Vedle průzkumnictví mohli také použít svou magii, aby vypálili z muškety nebo ručnice na neskutečnou vzdálenost, a dokázali sestřelit ty nejtěžší cíle.

„Norrine má na mušce jednoho důstojníka," řekl Davd vzrušeným šeptem. „Řekni slovo a budou mít o jednoho důstojnického šiškouna míň."

Vlora si odfrkla. Její muži začali častovat dynizanské vojáky přízviskem „šiškoun" kvůli kuželovitým přilbám, které nosili. Lehce položila ruku Norrine na rameno. „Co kdybyste mě zpravili o tom, co se děje, než začnete se zabíjením lidí?"

Davd vypadal sklíčeně. Norrine ukázala Vloře zvednutý palec a mušku nespouštěla z cíle.

„No?" pobídla Vlora Davda.

Davd se posunul a udělal místo pro Vloru, aby se mohla přikrčit mezi ním a Norrine na skalnatém útesu. Připlížila se vedle nich, pohlédla přes okraj své vyhlídky a z náprsní kapsy

vylovila prachovou patronu. Nehtem palce prořízla papírek, zvedla si ji k pravé nosní dírce a jemně vdechla.

Její smysly se rozzářily a okamžitě pocítila kopnutí, jak se zvuky, barvy i vůně rozjasnily. Svět se zostřil a ona se přimhouřenýma očima zadívala podél toku Hadšavy k malé skupině vojáků v dálce. Prachový trans jí dovolil vidět detaily, jako by byla pouhých padesát kroků daleko, a ona si tak udělala rychlý přehled o nepříteli. Dlouhé zkušenosti s takovými věcmi jí poskytly dobrý odhad, že asi dvě míle daleko se nachází přibližně pět set vojáků. Měli na sobě stříbrné náprsní krunýře a jasně modré uniformy dynizského vojska. Asi polovina z nich jela na koních, což bylo pro Vloru novinkou – Dynizané, kteří zaútočili na Zeměpád, žádnou kavalerii neměli.

Vojsko bylo v pohybu, koně klusali a vojáci pochodovali. Každou chvíli se k nim připojil jezdec, jenž přijel zpoza hřebenu z východu nebo přebrodil řeku ze západu. Zprávy byly předány a pak byla na jih poslána depeše.

„Je to předvoj," usoudila Vlora.

„Provádí pravidelné hlášení," dodal Davd. „Klidně se vsadím, že nejsou víc než pár mil před hlavní armádou. Sledují, zkoumají půdu a pokoušejí se vylákat náš zadní voj."

„Na předvoj se pohybují strašně rychle."

„Hm," poznamenal Davd. „To teda jo."

Vlora se chvějivě nadechla. Její armáda – a uprchlíci, které chránila – byli méně než pět mil od pronásledujících Dynizanů. Jestli se armáda přesouvala tak rychle jako předvoj, mohli by si vynutit bitvu ještě před setměním. Kdyby si dávali na čas, mohla by mít Vlora dva dny na přípravu. Přemýšlela, jestli by se měla pokusit ukořistit před setměním několik dalších mil, tlačit před sebou uprchlíky, nebo okamžitě zvolit obrannou pozici. „Vy dva, získejte mi informace. Chci si posvítit na tu

nepřátelskou armádu. Chci znát jejich sílu, a jak rychle se pohybují. Žádné zbraně a ať vás nevidí."

Vyběhla z houštiny dřezovce a vrátila se k ženě, která jí ukázala cestu. „Máme kontakt s nepřítelem. Nech někoho, ať připraví mé ručnice, a pak najdi majora Gustara. On a plukovník Styke budou mít za úkol ten nepřátelský předvoj rozdrtit."

KAPITOLA 2

Styke seděl na hřebeni kopce, zjizvenou tvář obrácenou k rannímu slunci. Země pod ním byla vlhká a chladná. Opíral se o sedlo a jeho válečný kůň Amrek se mezitím pásl poblíž. Slunce zahřívalo Stykovy kosti a dovolilo mu, aby ozkoušel limity, které mu nastavila jeho stará zranění. Zmáčkl hrst kamenů, aby posílil šlachy v paži, které mu kdysi byly přeťaty a pak uzdraveny silou magie.

Na drolící se suché, kamenné zídce si hrála malá holčička, Celine. Přeskakovala z kamene na kámen a vypadala, že sotva věnuje pozornost svému okolí, dokud se pod ní jeden neuvolnil. Ale ona obratně přehodila nohy a našla oporu dřív, než mohla spadnout. Pokračovala po zídce asi sto kroků, otočila se a dvojnásobnou rychlostí se vracela zpátky.

Někde za nedalekými kopci byla lady Vlora Flint – Stykova nová velící důstojnice – spolu s tou její malou žoldnéřskou armádou a stovkami tisíc uprchlíků ze Zeměpádu. Styke držel své muže mimo konvoj a radši se nacházel po stranách od uprchlí-

ků a měl na starost průzkumné činnosti. Uprchlíci nebyli jeho problém. Zabíjení – když k tomu muselo dojít – ano.

Styke tiskl oblázky, dokud mu po čele nezačaly stékat krůpěje potu. Zapátral v koutcích mysli po svých narozeninách – jedné z mnoha věcí, které po tak dlouhé době v pracovních táborech pozapomněl – a usoudil, že jen pár měsíců mu chybí do jeho šestačtyřicetin. Téměř dost starý na to, aby byl Celininým dědečkem. Určitě dost starý, aby byl jejím skutečným otcem, kdyby s tím otálel.

Celine dospěla na konec zídky a seskočila na trávu. Neměla na sobě boty, přestože měla dva nové páry, a její kabátek a volné kalhoty byly zablácené po třítýdenní cestě. Měla dívčí dlouhé vlasy a jemnou tvář, ale její chování většinu lidí zmátlo a oni se domnívali, že je vlastně klukem. Byla zároveň plachá i sebejistá, dcera zloděje vycepovaná roky v pracovních táborech.

Nebojácně uchopila Amreka za uzdu a pohladila mu nozdry. Frkl po ní, ale nekopl ji a neposlal do říše zapomnění, jak by udělal jakémukoliv jinému odvážlivci.

Styke odhodil oblázky a očistil si ruce od písku. Uvolnění tlaku v jeho šlachách způsobilo, že spolkl zalapání po dechu, a zhluboka se nadechl, než zavolal na Celine.

„Jak se rozhoduješ, na který kámen stoupneš?“ zeptal se jí.

Celine vypadala otázkou překvapena. Nechala Amreka být, přišla ke Stykovi a vrhla se na zem do sedu v přehnaném předstírání unaveného vojáka. Trávila, usoudil Styke, příliš mnoho času s kopiníky. Ne že by se to mělo kdykoliv v dohledné době změnit.

„Prostě stoupám na jakýkoliv, který vypadá bezpečně.“

„A jak poznáš, který je bezpečný?“

„Prostě to poznám,“ řekla Celine s malým pokrčením ramen.

„Hmm. Mysli, holka," odpověděl Styke. „Zapřemýšlej nad tím, *jak* to víš."

Celine otevřela ústa, znovu je zavřela a nakrčila čelo. „Nestoupám na ploché kameny. Ty jsou nejhorší, protože se viklají. Ty, které mají tvar jako…" Udělala rukama tvar trojúhelníku.

„Jako klín?" pobídl ji Styke.

Její obličej se rozjasnil. „Jo, jako klín. Ty jsou ty nejsilnější, protože spočívají na dvou jiných kamenech."

„Velmi dobře." Styke zašátral v sedle a našel pytlík zabalených karamelek, které objevil, když plenil skladiště zásob černočepičkářů, než opustil Zeměpád. Jednu vložil Celine do ruky.

Celine se na sladkost vážně zadívala, než vzhlédla na Styka. „Proč tě to zajímá? Neříkal jsi mi, že instinkt je kopiníkova nejlepší zbraň? To je to, co používám k vybírání kamenů, ne?"

Styke zvažoval odpověď a shlížel z kopce dolů. Daleko pod nimi cvičilo několik set kopiníků jízdu na koni a projíždělo sem a tam po malém údolí, dokud z něj nebyla blátivá žumpa. Naslouchal výkřikům svých důstojníků, kterak vyštěkávali rady a rozkazy. „Instinkt je jen slovo, které používáme k popisu všech malých střípků informací, které tvoje smysly sbírají a které interpretuje tvůj mozek. Instinkty můžou být tříbeny."

„Takže když mě nutíš… inter… inter…"

„Interpretovat."

„Interpretovat mé instinkty, trénuješ můj mozek? Podobně jako to, co děláš se zápěstím?"

Styke zamručel a potlačil úšklebek. „Jsi chytrá malá mrška, víš to?"

„Ibana říká, že to je důvod, proč mě máš rád," odpověděla Celine a vytrčila bradu do vzduchu.

„Ibana toho napovídá spoustu. Většina z toho jsou kecy."

Styke se postavil, sklonil se, aby rozcuchal Celine vlasy, a pak se obrátil s kritickým pohledem na kopiníky cvičící dole. Trénink trval několik hodin každý den a Ibana během něj dávala staré kopiníky a stejně tak nové rekruty do latě. Jak muži, tak i koně museli být vycvičeni, a Styke nevěděl o žádné armádě na tomto kontinentu, která by podstupovala takový dril jako Šílení kopiníci.

Ale to byla jen část toho, co z nich dělalo ty nejlepší.

Styke cítil bolest hluboko v zádech, ve stehnech a v ramenou. Několikrát se nadechl a protáhl se. Byly doby, kdy jen o kousek nedosahoval sedmi stop a nikdo z Fatrásty mu nebyl schopen pohlédnout do očí. Byl největší, nejsilnější a také nejhorší – hrdina fatrastánské revoluce s milenkou v každém městě mezi pobřežími.

Teď byl zlomený člověk, a přesto, že ho magie dala dohromady, byl pořád sehnutý díky letům v pracovních táborech, ošlehaný z ran, které zanechala popravčí četa.

„Jsem stále Ben Styke," zašeptal sám sobě. Přemýšlel, že by sešel tam dolů a zúčastnil se výcviku. Sám byl z formy a Amreka měl necelý měsíc. Jakýkoli válečný kůň dostatečně velký na to, aby unesl Styka, bude potřebovat spoustu času, aby se naučil manévry kopinického batalionu. Ale to může počkat. Polovina kopiníků byla starými kamarády, sestavená z lidí Zeměpádu, než skončil v rukou Dynizanů. Druhá polovina byla tvořena nezkušenými rekruty. Nejlepší bylo zůstat v klidu a nechat Ibanu, aby v nich vypěstovala legendu Šíleného Bena Styka, než aby spatřili zlomenou duši, kterou se stal.

Otočil se a našel Celine, jak zírá na jeho profil – na jizvu, kde se mu před deseti lety kulka odrazila od lícní kosti. V Celine od doby, kdy po jeho boku odešla z pracovních táborů, narostla kuráž. Byla větší, silnější a zdravá strava jí dělala dobře. Za deset let bude silnou ženou s železnými pěstmi

a Styke litoval ty, kteří si budou myslet, že je pro ně snadnou kořistí.

„Ibana říká, že se nemáš litovat."

Styke přimhouřil na Celine oči. „A to má znamenat co?"

„Říká, že nejsi tak silný, jak jsi kdysi byl, a ona tě několikrát přistihla, jak pořád zíráš na svoje ruce. Říká, že sebelítost z tebe udělá psa, ale ona prý potřebuje, abys byl chlap."

Co si *do Jámy* Ibana myslela, když tohle všechno říkala malé holce? Konkrétně Stykově malé holce. „Ibana by měla zatraceně sklapnout."

Celine se protáhla o Amrekovo sedlo a zadívala se vzhůru na oblohu. „Chlapi mi o tobě povídali historky z války."

„Sakra." Styke si povzdechl. Ať se tomu snažil vyhnout sebevíc, Celine se stala v táboře jakýmsi maskotem. Každý, kdo během války přišel o dceru nebo sestřenici nebo sestru, měl tendenci se jí ujímat a vyprávět jí historky a „správně ji vychovat". Jakkoliv byl odtažitý, Styke bude muset začít rozmačkávat hlavy.

„Opravdu jsi zabil hlídače holýma rukama?"

Styke si odfrkl. „Už jsem ti ten příběh vyprávěl."

„Jo, ale tehdy jsem tomu nevěřila. Myslela jsem, že si vymýšlíš. Můj táta si něco vymýšlel pořád, aby si jeho kamarádi mysleli, jaký je tvrďák. Ale Šakal řekl, že jsi *vážně* zabil hlídače. Tak zabil?"

„Zabil. Zlomil jsem mu páteř a pak mu podřízl krk."

Celine vážně přikývla, jako by to byla odpověď, kterou očekávala. „Takže Ibana má pravdu. Neměl by ses litovat. Jsi příliš silný, než aby ses litoval."

„Dobře," řekl Styke a jedním palcem u nohy ji odsunul ze sedla. „A to stačí. Nechci, abys nadále trávila čas s Ibanou. Nebo Šakalem. Nebo Sunin. Nepotřebuju, aby si o mně každý myslel, že mě může uzdravit. Jsem v pořádku." Jeho poslední

tvrzení vyznělo trochu příliš silně, dokonce i jeho uším. „Bylo to před více než deseti lety. Tehdy jsi nebyla ani zatřpytěním v očích tvého otce. Nemám už dost síly, abych zabil hlídače. Lidé se mění. To je povaha života."

„Zabil jsi dračího muže. Viděla jsem potom jeho tělo."

Styke shlédnul na své ruce. Pokud se soustředil dost silně, cítil lepkavou, teplou krev táhnoucí se mu až k loktům, kousky mozku mezi klouby prstů. „Jo," řekl nejistě. Ta vzpomínka mu připadala jako sen. „To jsem udělal, že?" Zavrtěl hlavou. „Dobře, to už by stačilo. Pomoz mi dostat na Amreka sedlo. On a já se musíme trochu projít, než Ibana dá všem na zbytek dne volno."

Styke utahoval popruhy na sedle a Celine zatím dávala Amrekovi jablko, když uslyšel zvuk blížících se kopyt. Vzhlédl a spatřil majora Gustara, velitele jednotek kyrysníků a dragounů lady Flint. Gustar jel v pohodlném shrbeném posedu rozeného jezdce a Amrekovi věnoval pochvalný pohled, když uvazoval svého koně. „Odpoledne, plukovníku."

Gustar byl vysoký muž, štíhlý, s nohami do O a rameny kyrysníka, jenž je zvyklý ohánět se šavlí. Měl hnědé vlasy, dokonale zastřižené kotlety a dohladka oholený obličej. Stykovi připadal jako muž, který se připojil ke kavalerii, aby zapůsobil na ženy, a s překvapením zjistil, že je schopným důstojníkem.

„Gustare. Nějaké zprávy od lady Flint?"

„Věru. Spatřili jsme dynizský předvoj."

„Jak velký?"

„Pět set. Smíšeně jezdci i pěchota."

„Nějaké tušení, jaká armáda se táhne za nimi?"

„Ano. Pět brigád pěchoty, a pochodují zběsile rychle. Flint očekává, že se s nimi střetne dnes večer."

Styke si pohrával s masivním kopinickým prstenem a díval se dolů k trénujícím kopiníkům. Doléhaly k němu slova

staré kopinické písně, a on si pro sebe začal broukat: „Jeďte, kopiníci, jeďte rázně, tak vyhnou se vám všechny strázně. Ať kopyta zvoní, břinká ocel, zuří děla; zlamte kopí, zlamte kosti, o kameny zlamte těla.“ Zhluboka se nadechl. „Jaké máme rozkazy?“

„Máte znovu velení nade mnou a mou kavalerií. Lady Flint připravuje uvítání pro Dynizany. Máme rozdrtit jejich předvoj a pak rozmetat východní křídlo, aby jejich zvědi nemohli vidět, co připravuje.“

„Kavalerie?“

„Žádnou jsme neviděli. Máme podezření, že jejich koně jsou jednoduše vyškudleným pozůstatkem ze Zeměpádu.“

Styke se ušklíbl. „Když jsme odjeli, vzali jsme všechny ty dobré. Nebudou mít nic víc než herky čtvrté kategorie. Řekl jste, že tu budou už dneska večer?“

„To je to, co očekáváme.“

Styke vzhlédl. Bylo ještě brzy ráno, ale už mohl říct, že to bude hezký den. Bylo horko, ale ne příliš horko a vlhkost byla snesitelná. Na zabíjení skvělý den. „Jeďte, kopiníci, jeďte rázně,“ zazpíval pro sebe. Gustarovi řekl více nahlas: „Předejte rozkazy Ibaně. Do hodiny vyrazíme.“

Styke a Celine sledovali příchod kavalerie Ostrostřelců – jednotku přesahující tisíc členů, která zahrnovala několik stovek kyrysníků v ocelových plátových zbrojích a čepicích z medvědiny, spolu se značným počtem dragounů, všichni jeli pod vlajkou Ostrostřelců s čákou nad zkříženými ručnicemi. Styke čekal, dokud nezačali proudit do tábora Šílených kopiníků, a pak se vydal dolů, aby se k nim připojil.

Našel druhou velitelku, Ibanu ja Fles, jak stojí vedle provizorního velitelství – stanu, kde vlála lebka a kopí Šílených kopiníků – vydává příkazy a kontroluje inventární hlášení.

Major Gustar stál nedaleko, kabátec mu volně visel přes ramena, ruku měl na jílci šavle a mlčky se díval na své muže. Styke snesl Celine ze sedla a vydal se za ní. Uvázal Amreka ke sloupku a vydal se směrem k důstojníkům.

Ibana se doprobrala stohem zpráv a předala je vojákovi. „Flint nemá žádnou představu o tom, jak velká ta dynizská armáda je, a stejně se chystá zakleknout a bojovat."

„Nemyslím si, že má moc na výběr," odpověděl Styke a kývl na Gustara. „Může ustoupit a nechat je pobít uprchlíky, nebo si může vybrat se jim postavit." Gustara se zeptal: „Co je to za překvapení, které pro ně chystá?"

„Nemám tušení. Všechno, co vím, je, že jim nesmíme umožnit, aby si dobře prohlédli její formace."

„Mají kavalerii krom té, co je v předvoji?"

Gustar rozpřáhl ruce. „Omlouvám se."

„Do Jámy. Potřebujeme lepší informace, než je tohle."

Ibana si odfrkla. „Jo, jasně. Celý tenhle počin byl tvůj nápad. Tak co uděláme?"

„Jak jsou na tom ti noví rekruti?" odpověděl Styke otázkou.

„Zvládnou to." Ibana sykla. „Chtěla bych na jejich výcvik další tři měsíce, ale toho se mi nedostane."

Gustar na ni zagestikuloval. „U mě to samé. Snažili jsme se z řad uprchlíků vyplnit mezery po adranských uprchlících a kavaleristických důstojnících na odpočinku. Je to ochotná partička, ale hodně zrezlá."

Jak Ibana řekla, budou to muset zvládnout. Téměř třetina jejich vojáků byli zelenáči nebo jezdci vyšlí z praxe s pouhými několika týdny výcviku. „Vytvořte systém dvojic," řekl.

„Co?" odvětila Ibana.

„Systém dvojic," ušklíbl se Styke. „To se dělalo v pracovních táborech, když přišla nová várka vězňů. Spárovali jednoho z těch nových hochů se dvěma nebo třemi veterány. Staří

odsouzenci byli za ty nové zodpovědní – učili je co a jak, signály, rozvrh."

„A to fungovalo?" zeptala se Ibana pochybovačně.

„Vypadalo to, že jo. Znal jsem táborového provianťáka a ten říkal, že systém dvojic prodloužil spoustě lidí délku života a snížil počet zranění." Zamyšleně poklepával prstem o nohu a pohrával si s velkým kopinickým prstenem. „Samozřejmě, že jednou za čas starší odsouzenci prostě nováčka zavraždili pro jeho boty."

„To," řekl major Gustar, „není moc povzbuzující."

Styke ho ignoroval. „Děláme, co nám bylo řečeno. Rozdrtit předvoj a pak si říct o potíže." V hlavě si představil mapu oblasti a vzal do úvahy uprchlíky, řeku a Flintiny jednotky. „Řeka je příliš hluboká na to, aby nás napadli z boku, ale můžou poslat zvědy. Gustare, chci, abyste vzal sto padesát svých dragounů a projel západní břeh. Ať vás Flint nevidí."

„Ano, pane."

Styke sevřel prsty a ucítil, jak se mu třese zápěstí. Nebyl tím mladým, statným důstojníkem, jakým býval kdysi. Ale byl tím nejlepším, co Flint mohla dostat. „Ibano, vyraz se zbytkem Ostrostřelců po silnici. Já s kopiníky uděláme širokou rojnici a udeříme na ten předvoj dřív, než budou vědět, která bije."

Styke kráčel mezi mrtvými na březích Hadšavy po krátké, krvavé bitvě. Předvoj Dynizanů se pokusil stáhnout, když viděl, jak se na ně Ostrostřelci ženou, a rozběhli se přímo vstříc kopiníkům. Někteří utekli, jiní bojovali, ale Styke je všechny chytil do kleští a byli rozdrceni na prach v drtivých jatkách.

Prohledával mrtvoly, dokud nenalezl své kopí, zanořené do hrudníku dynizské průzkumnice. Průzkumnice byla žena ve středních letech a její oči se s trhnutím otevřely, když Styke uchopil ratiště kopí. Vydala hluboký zvuk, jako když nasá-

vá a z úst jí vybublala krev. Pokoušela se na něj dosáhnout. Vytáhl boznůž a ukončil její utrpení jediným pohybem, než znovu získal kopí a tělo zanechal, kde leželo.

Utřel krev z hrotu a zkoumal mrtvoly předvoje. Jezdci měli tyrkysové uniformy a nosili lehkou výstroj s ničím víc než nožem a zastaralou karabinou na obranu. Pěchota stále disponovala těmi stejnými krátkými bajonety, které používala při útoku na Zeměpád, a nebyla připravena na boční útočný manévr od kavalerie. Styka nepřekvapilo, když viděl, že jen pár těl patří ostrostřeleckým dragounům a žádné jeho kopiníkům.

Ibana přijížděla na koňském hřbetu; její grošák si razil cestu mezi těly s takřka líbeznou citlivostí. „Dostali jsme je všechny," oznámila. „Hlavní armádě Dynize potrvá pár hodin, než zjistí, že je něco špatně. Mám hochy nachystané po celé cestě, aby přepadli každého posla, který bude hledat předvoj."

Styke zvedl oči od svého kopí a podíval se přes řeku, kde Gustar a jeho dragouni obestoupili břeh a vypořádali se s hrstkou Dynizanů, která se úspěšně popasovala s hlubinami řeky, aby prchla. Poklepal prstenem o kopí a zamračil se. „Proč cítím neklid?"

„Příliš snadná zabijačka?" nadhodila Ibana. „Sotva bojovali."

Styke zamručel v odpověď, položil si kopí na rameno a zamířil zpátky k místu, kde stál Amrek a uždiboval trávu na břehu řeky. Pohladil Amreka přes nozdry a promluvil přes rameno. „Shromáždi koně. Všechny vězně pošli zpět k Flint. Bude je chtít vyslechnout. Myslím, že…" Hlas se mu vytratil a on se otočil, aby zkoumal bojiště, kde došlo k jatkám.

Mrtví leželi v okruhu asi devadesáti kroků. Koně bez jezdců již byli chyceni pozornými kopiníky, ačkoli někteří ve zmatku utekli.

Ibana jako by cítila, že je něco špatně. „O co jde?“

Styke si vylezl do Amrekova sedla a zapátral mezi svými lidmi, dokud nenašel Sunintiel – prastarou ženu, jež vypadala, jako by jí z koně mohl shodit pouhý vánek. Celine seděla v sedle za Sunin, a zamávala, když ji Styke ukázal na zajatého dynizského koně.

„Řekni mi, co je s tímhle koněm v nepořádku,“ řekl Styke, když se dvojice přiblížila. Sunin otevřela ústa, ale Styke udělal tišící gesto. „Celine.“

Na čele dívky se objevily vrásky. „Nic s ním není v nepořádku,“ řekla.

„Zdravotně je na tom dobře, jistě,“ řekl Styke. „Ale co na něm nesedí?“

V té době přijelo několik jeho důstojníků. Na tvářích jim začalo svítat poznání. Zůstali tiše. Celine se nervózně rozhlédla kolem. Styke ji sledoval, jak se snaží přijít na řešení. „Nedělej si s nimi starosti. Zaměř se na toho koně. Co mi o něm můžeš říct?“

„Malý,“ řekla. „Pravděpodobně docela rychlý. Nijak zvlášť silný. Bitva ho vyděsila. Podle zadku bych řekla, že byl víc než pro co jiného chován pro vytrvalost.“

Mezi důstojníky se začaly šířit hrdé úšklebky a Styke neměl pochyb, že každý z nich si přisvojuje zásluhy za to, že naučil Celine poznávat koně. Ale Styke věděl, kde se to skutečně naučila, a potlačil vlastní úsměv. „Co je to za druh?“

„Mohl by to…“ Zaváhala. „Mohl by to být unický pouštní závodní kůň. Ale nikdy předtím jsem neviděla koně s takovými značkami.“

„Ani já,“ řekl Styke. „Nikdo z nás to neviděl.“ Seskočil z Amreka a s chyceným koněm udělal rychlou obchůzku, přičemž mu šeptal a zlehka se ho dotýkal, aby zklidnil jeho nervy. Vrátil se k Amrekovi a vytáhl se do sedla. „Vsadím své

sedlo, že je to Dynizák.“ Po tomto prohlášení se mezi muži rozneslo šumění.

„O tom jsem nikdy neslyšela,“ řekla Celine.

„To proto, že Dynize bylo víc než sto let uzavřeným národem, a ani předtím nebyli zrovna přátelští.“ Styke zapátral v paměti. „Nejspíš byli Dynizáci, jak jsi řekla, chováni pro vytrvalost. Jsou to víceúčeloví koně, kteří mají být mírní, poslušní, typičtí a snadno zaměnitelní. Snad každé plemeno fatrastánských koní má v sobě trochu Dynizáka, což se táhne od doby, kdy Dynizani *de facto* vládli tomuhle zatracenému místu.“

„Tak co je na tomhle tak zvláštního?“ zeptala se Celine.

„Nic víc než na kterémkoliv z těch ostatních,“ řekl Styke a ukázal směrem ke skupině kopiníků, kteří se pokoušeli dojet koně bez jezdců nahoře na hřebeni.

Ibana si odfrkla. „Na to nemáme čas, Bene. Řekni té holce, o co ti jde.“

„Jasně, dobře,“ řekl Styke. Protáhl si prsty a přechytil si kopí, než vylezl zpátky do Amrekova sedla. „Dynizáci tady znamenají, že Dynizani mají kavalerii – nepoužívají jen ty vyžebračené fatrastánské koně čtvrté kategorie.“ Na chvíli zapřemýšlel nad možnostmi. „Teď už nepátráme po zvědech. Hledáme nepřátelské jezdecké jednotky a nemáme tušení, jak velké budou.“ Rozhlédl se po svých důstojnících. „Zbavte těla všech užitečných věcí.“

Během patnácti minut byli opět v pohybu. Pochytané koně se táhli za jejich zástupem a Styke se ujistil, že jeho „systém dvojic“ se stále dodržuje. Během rychlé bitvy utrpěli více zranění od zelenáčů, kteří se prsty zamotali do otěží, než od skutečných nepřátelských bojovníků, a on musel udržet takovéto nehody na minimu.

Zamířili na východ od řeky, pak to střihli na jih, aby ji měli

z boku, a přitom si neustále udržovali nejméně dva kopce mezi sebou a údolím řeky. Jeho výzvědné skupiny se rozprostřely do okolí, aby sledovaly možný kontakt s nepřátelskou armádou.

Styke ze sebe nemohl setřást pocit neklidu. Neměl by být překvapen dynizskou kavalerií, ne opravdu. Kopiníci by udělali rychlý proces s jakoukoliv jednotkou na hřbetech Dynizáků. Tak co ho trápilo? Vyhlídka na možné přečíslení? Zklamání, že si musel dělat jiné starosti než jen vpadnout do boku nepřátelské pěchoty?

Přemítal o této otázce ještě o hodinu později, když se k němu připojila Ibana.

„Máme kontakt!“ vykřikla.

Styka to vytrhlo ze zasnění. „Kde? Na západě? Od řeky?“

„Ne, na jihu. Přímo na jihu!“ Ibana byla ve tváři ruměná a okamžitě začala vyštěkávat rozkazy.

Styke se chystal požádat o vysvětlení, když se ocitl na vrcholu malého návrší v reliéfu krajiny a prudce se nadechl. Přímo před nimi jel jejich směrem široký zástup dynizské kavalerie. Plátová zbroj se leskla ve večerním slunci a na půl míle viděl, že jsou ozbrojeni šavlemi a pistolemi. Jejich kolona byla rozptýlená, pohybovali se rychlostí chůze bez skutečné soudržnosti, a on viděl, jak jimi náhle projela vlna vzrušení.

Ibana na okamžik zvedla k očím dalekohled a pak ho se zaklením vložila do batohu. „Jsou stejně překvapeni jako my. Bůh to zatraťˇ, museli jsme si navzájem pobít zvědy.“

Nebyla potřeba génia, aby si uvědomili, proč jsou tady. Dynizská kavalerie se chystala pokusit o stejnou věc jako kopiníci – dostat se nepříteli do boku. Ale místo hrstky špatně vybavených jezdců na druhořadých koních to byli dynizští kyrysníci, a vypadlo to, že jich jsou téměř dva tisíce.

„Rozkazy, pane?“ zeptala se Ibana. „Jsme přečísleni a ne-

máme moment překvapení. Bez výhody na naší straně nás mají."

Styke se kýval sem a tam ve třmenech. Pod ním Amrek začal podupávat a v očekávání rýt do země. Styke musel rychle přemýšlet. Mohli by utéct slabším dynizským koním. Ale ústup by akorát dal Dynizanům půdu pod nohama a čas k posouzení Stykových jednotek. Nejlepší scénář byl: přilákat je až k pěchotě Ostrostřelců a vymyslet nějaký přepad. Ale Flint si nemohla dovolit nasadit své lidi, aby se vypořádali s Dynizany. Musel si poradit sám.

„Rozkazy!" vyštěkla Ibana.

„Pošli k Flint běžce. Vyřiď jí, že jsme se setkali se silnější jednotkou."

„A?"

„A zaútočili jsme na ni. Rozděl šik. Šípová formace. Kopiníci budou na hrotu, ostrostřelečtí kyrysníci hned za nimi. Pošli naše dragouny ve dvou šicích, aby je otravovali na křídlech, ale nedovol jim, aby se vrhli do boje tváří v tvář." Styke si začínal přát, aby neposlal Gustara a těch sto padesát koní navíc na druhou stranu řeky.

„Chceš, abychom se rozdělili do tří skupin proti větší síle? Zbláznil ses?"

„Opravdu se musíš ptát? Teď vydejte rozkazy, majorko Fles, nebo to udělám sám."

Ibana na několik chvil těžce funěla. „Žádný ústup?"

„Ne." Styke uvolnil karabinu a pobídl Amreka vpřed. „Udeříme na ně a udeříme na ně tvrdě, než stihnou sevřít formaci." Pohlédl přes rameno k místu, kde jel Šakal s vlajkou Šílených kopiníků, jež nad ním povlávala. „Se mnou!" zahřímal.

Rozkazy se rychle rozšířily a celá skupina vyrazila kupředu a vrhla se vstříc Dynizanům, kteří byli děsivě blízko. Styke pobízel Amreka k stále rychlejšímu cvalu. Během několika

okamžiků spatřil zmatené výrazy na tvářích nepřítele, jenž nepochybně přemýšlel, jak je možné, že na ně útočí slabší jednotka.

Znal ten zmatek a znal pochyby, které to do nich zaseje. *Chystají se nás napadnout z boku?* bude nepřítel přemýšlet. *Je za tím hřebenem velká armáda, která nás napadne? Kde jsou naše zprávy od zvědů?*

Styke neměl žádný zájem na tom, aby jim dal možnost se rozkoukat. Dýchal zhluboka, pátral svými smysly a ve vzduchu necítil žádnou magii. Dobré.

Na vzdálenost čtyřiceti kroků vypálil z karabiny, poté ji zasunul do pouzdra. Za celou jeho klínovou kumpanií vanul kouř prachu, a pak se stovky bílých kopí sklonily proti nepříteli. Od zmateného nepřátelského předvoje se v reakci rozezněly výstřely z pistole, než vytasili šavle a pokusili se postavit zteči.

Náraz dvou šiků byl ohlušující a Styke byl brzy obklopen nepřátelskými jednotkami. Obestřel ho třeskot ocele a nosní dírky mu naplnil střelný prach. Ani kyrysníci nedokázali zlomit útok Šílených kopiníků a jejich hybná síla je dostala až do srdce dynizských jednotek, než Styke ucítil, jak jejich rychlost polevuje. Vykřikl a poháněl je vpřed, když tu cítil, jak jeho kopí škublo a zachytilo něco víc než jen maso.

Hrot se zasekl o drážku plátové zbroje Dynizana, aniž by ji probodl. Dynizský kavalerista sebou trhl v sedle, ale otěže měl omotané kolem zápěstí a jeho kůň pokračoval ve cvalu kolem Styka, přičemž táhl jezdce – a hrot Stykova kopí – spolu s ním.

Styke ten pohyb předvídal, ale jeho bolavá ruka nezareagovala dostatečně rychle, aby pustila kopí. Strhlo ho to ze sedla a on se protočil a nemohl dělat nic, než se schoulit, jak se k němu rychle blížila zem.

KAPITOLA 3

„Proč mi to nebylo sděleno okamžitě?“ chtěla vědět Vlora.

Stála v ušlapané trávě v údolí řeky, kabátec zmáčený potem z odpoledního přejíždění sem a tam údolím, a ujišťovala se, že její obranná linie je řádně připravená. Bylo skoro šest hodin večer. Za ní čekalo zhruba dva tisíce mužů za úzkým pásem vyvýšené půdy, jehož výstavbou strávili celé odpoledne. Krčili se za blátivou zeminou a očekávali její rozkazy.

Před Vlorou stál posel. Měl na sobě černý kabátec a žlutý šátek, což naznačovalo, že je jedním z černočepičkářů, které Šílení kopiníci rekrutovali do svých řad. Cítila z jeho dechu whisky.

„Chystáte se mi odpovědět, vojáku?“ zeptala se Vlora tichým tónem.

Černočepičkář otevřel ústa, zavřel je a znovu otevřel. Za ním stál Olem s jednou rukou na pistoli, s pochmurným výrazem a hlavou obrácenou k jižnímu obzoru, který zkoumal.

Vlora držela vzkaz mezi prsty. Všechno, co tam vyvedené

ve spěšném škrabopisu stálo, bylo: *Setkání se silnější armádou. Proveden útok.* Byla tam otisknuta lebka a kopí, a zpráva opatřena datem a časem. Téměř před pěti hodinami. Vloře se začala hněvem třást ruka. „Jestli na mě ještě jednou naprázdno otevřeš pusu jak nějaká ryba, hodím tě do tý zatracený řeky s dělovou koulí přivázanou ke kotníku."

„Generálko," řekl tiše Olem.

„Já… já… já…" koktal posel.

„Ty co? Převzal si od plukovníka v mé armádě nanejvýš důležitou zprávu a spěchal jsi zpátky do tábora? Byl jsi v takovém stavu, že sis řekl, že do sebe kopneš panáka, než mi tohle přineseš? A pak sis dal ještě do druhý nohy, se zatracenou urgentní vojenskou korespondencí v kapse?"

Posel třaslavě přikývnul.

Vlora vytáhla z kapsy patronu s prachem a palcem rozřízla papírek. Zvedla ji k jedné nosní dírce, jedenkrát potáhla, a pak totéž opakovala s druhou. Vztek se stal vzdálenějším, ovládanějším, jako zvuk řeky daleko odsud, a po několika hlubokých nádeších se rozhodla, že tohoto muže před svou pěchotou *nezabije*. Obrazy a zvuky se zostřily. Svět dával větší smysl.

„Generálko," opakoval Olem jemným, ale pevným tónem.

„Jsem v pořádku," řekla vyrovnaně. „Řekni mi," zeptala se posla, „víš, co jsi udělal?"

Další chvějivé přikývnutí.

„Opravdu? Znáš rozsah toho všeho?"

„Já… myslím, že ano." Po obličeji a krku mu stékal pot.

Naklonila se k němu, až se jejich tváře téměř dotýkaly. „Nezabíjím muže kvůli neschopnosti, dokonce, i když chci. Dokonce, i když si to zaslouží. Dokonce, i když nám možná prohrál nadcházející bitvu. Až přijde nepřítel, očekávám, že budeš bojovat v první linii jako posedlý. Teď mi zmiz z očí."

Posel se otočil a utekl.

Vlora si dopřála chvíli, aby se uklidnila a její mysl byla jako splašená, jak se pokoušela uzpůsobit nové situaci veškerou svou taktiku. „Celé odpoledne jsme se připravovali na nepřátelskou pěchotu. Teď zjistíme, že mají navíc i plnohodnotnou kavalerii."

„Přijde mi, že tak už to chodí," souhlasil Olem.

„Máme od té doby nějaké vzkazy od Styka?"

„Žádné."

„Sakra," vydechla Vlora. „Možná je mrtvý. Zajatý. Co víme, za hodinu budeme mít za zadkem pět tisíc nepřátelských koní." Zavřela oči. „Mohl sakra v pohodě říct, o *kolik* silnější ta jejich armáda je."

„Nedokážu si představit, že je o moc větší, pokud na ni útočí," řekl Olem s nadějí.

„Šílený Ben Styke během fatrastánské války několikrát vyjel proti jednotkám několikrát větším než jeho. Myslíš si, že stářím vyměkl?"

Olem sešpulil rty. „Neřekl bych."

„Vyšleme naše zvědy. Kdokoliv, komu zůstal kůň. Chci vědět, kde Styke je, a chci vědět, kde je nepřátelská kavalerie."

„Už jsem je vyslal."

„Dobře. Jaká je naše poslední zpráva ohledně hlavní armády Dynizanů?"

„Stále se rychle blíží. Pochodují, jako by byli posedlí."

Vlora zaváhala. Nevěděla, *proč* se Dynizané pohybují tak rychle, ale možná by to mohla využít ve svůj prospěch.

„Dostal jsi potvrzení o jejich počtu?"

„Dvacet pět tisíc, plus minus." Olem zaváhal. „Ale zase, nemáme informace o jejich kavalerii. Navrhuju, abychom poslali pět set z našich záloh na hřeben s nasazenými mečovými bajonety. Pokud se nás pokusí s kavalerií objet, může je to trochu zdržet."

Vlora přecházela sem a tam. Prachový trans pomáhal, ale přesto chtěla syčet a plivat a nadávat. Musela si připomínat, že situace může být horší. Tato dynizská armáda byla pořád něčím, s čím se dokázala popasovat. *Musela* se s tím popasovat. „Vydej rozkaz," potvrdila.

Olem se nepohnul. Něco na jihu upoutalo jeho pozornost.

Vlora ještě několik dalších okamžiků přecházela. „Inu?" zeptala se. „Na co čekáš?"

„Jsou tady."

Dynizská armáda se vynořila zpoza zátočiny řeky a pochodovala ve stopách obrovské migrace uprchlíků. Vlora nejprve spatřila jejich předsunutou jednotku – několik tuctů kyrysníků obložených dostatečným množstvím stříbra, nefritu a zlata, že to *museli* být generálovi tělesní strážci. Pěchota se rozprostřela a během třiceti minut údolí řeky zaplnily odlesky plátových zbrojí. Kadence jejich pochodu se k ní nesla po větru a ona viděla, že se rozmisťují s téměř zběsilou rychlostí.

Neměla čas přemítat, čím to je.

Vlora se zhluboka nadechla a otevřela třetí oko. Musela bojovat s vlnou nevolnosti. Její zorné pole bylo zalito zářivými pastelovými barvami, jak pohlédla do magického zrcadla skutečného světa. Dívala se do Jina skoro minutu, ignorovala přitom vzrůstající napětí blížící se armády a hledala malé záblesky světla.

„Nevidím žádné privilegované nebo kostěné oči," pronesla nakonec a třetí oko zavřela. „Jen obyčejné šmouhy obdařených."

„Mám to stejně," potvrdil Olem. „Od Davda nebo Norrine taky nic." Poslal běžce ke křídlovým obranným jednotkám, jak Vlora nařídila, a přivolal další posly, aby zvládli příval příkazů, které budou nepochybně brzy předávat. Vlora si nechala přivést koně a nasedla na něj, přičemž zůstávala asi

padesát kroků před svou armádou a sledovala, jak Dynizané dokončují rozmisťování.

Prachový trans jí dovolil zkoumat nepřítele, jako by stála přímo před nimi. Dívala se do očí svých lidí, zkoumala jejich postavení, jejich zbroj, jejich tváře. Bylo zřejmé, že jsou unaveni z dlouhého, namáhavého pochodu ze Zeměpádu. Někteří měli svěšená ramena a víčka se jim třepotala, ale bylo v nich odhodlání, které nečekala. Byli připraveni na boj.

Nepřítomnost kostěných očí znamenala, že může Vlora nepřítele zlomit. Ale neměla zkušenosti s bojem proti Dynizanům. Nevěděla, jak moc je podrží vlastní disciplína, nebo jaké kroky zlomí jejich ducha.

A nevěděla, kde se její – nebo jejich – kavalerie momentálně nachází. Potřebovala trochu víc času.

„Zkusím dojednat podmínky," řekla Olemovi. „Shromáždi několik mužů."

Vlora vyjela přes údolí s malou osobní stráží a Olemem po boku. Obě armády oddělovala přibližně míle, což jim poskytlo dostatek prostoru, aby se navzájem poměřily. Přemýšlela, proč se nesnažili zaujmout vyšší postavení na vrcholu hřebene, a natlačit tak Ostrostřelce proti břehu řeky. Možná věděli, že tento úkol zastane jejich kavalerie. Možná nechtěli riskovat, že se Vlora stáhne, zatímco oni provádějí vojenské manévry.

Nebo se Stykovi možná podařilo připoutat k sobě jejich kavalerii a Dynizané byli stejně nejistí jako ona. Sotva se odvažovala doufat.

Došli na půl cesty k protivníkově armádě a sledovali, jak k nim přijíždějí výstředně odění kyrysníci. Vlora nechala Olema sledovat nepřátelskou tělesnou stráž a svůj pohled upírala ke hřebeni. Věděla, že je to zbytečné, když tam nyní byli Olemovi zvědové, ale nedokázala si pomoci, aby nevyhlížela možný příjezd kavalerie.

Dynizané se zastavili asi deset kroků od nich a vpřed pokračoval jediný kůň. Jel na něm muž ve středních letech s oranžově lakovanou plátovou zbrojí a tyrkysovou uniformou. Pevně seděl v sedle, na pohublé tváři vzdálený výraz. Z uší mu visely zlaté kroužky a malá pírka a nosil stříbrné prsteny posázené lidskými zuby. Nehty měl malované zlatou barvou.

„Lady Flint," řekl těžkou, sotva srozumitelnou adranštinou.

„Neřekla bych, že jsem měla to potěšení," řekla Vlora a dívala se na armádu za generálovým ramenem, načež se obrátila k samotnému muži.

„Jsem generál Bar-Levial. Velím brigádě Krahujců pod císařskou nesmrtelnou armádou."

„Pěkný jazykolam," zamumlal Olem. Strčil si mezi rty cigaretu a zapálil sirku.

Bar-Levialovy oči neopustily Vlořinu tvář. „Chcete dojednat podmínky?"

„Chci vědět, proč jste tady. Obsadili jste Zeměpád a Fatrastánci nepochybně stahují své armády z hranic, a přesto jste zde a pronásledujete uprchlíky ze Zeměpádu, jako by byli důležití pro vaše plány."

„Uprchlíci?" Bar-Levial vypadal překvapeně. „Nezáleží nám na uprchlících. Jsme tu kvůli vám, lady Flint."

Vlora se uchechtla. „Mně?"

„Jsem zde, aby bylo zadostiučiněno cti mého císaře a jím jmenovaného vyslance."

„Ka-sediala?"

„Ano."

„Já…" Vlora nedokázala uvěřit tomu, co slyšela. „Jste tady, protože jsem z vás udělala v Zeměpádu pitomce? Jste tu kvůli pomstě?"

Bar-Levialovi se zúžily oči. Napřímil se v sedle. „Jsem tady, abych dosáhl zadostiučinění cti mého císaře."

„Ano, ano, o tom jste se už zmínil. Ale to jste pochodoval s celou armádou, abyste mě našli, jen kvůli pomstě? Nemáte s vašimi vojáky lepší věci na práci?“ Přemýšlela, kde v tuto chvíli asi jsou Lindetiny polní armády – Fatrásta nebyla ostřílenou mocností, ale teď už se jistě dali do kupy a připravili se na odvetný úder.

„Císařské armády nestrpí jakékoliv ponížení,“ řekl Bar-Levial chladně.

Vedle Vlory si Olem zapálil cigaretu. „Neměli byste na sebe být tak tvrdí. Vaše armáda není první, kterou ponížila adranská generálka. A nebude ani poslední.“

„Umlčte svého muže, lady Flint.“

„Zmlkni.“ Vlora se přistihla, že začíná být nasupená. Postavila by se nepříteli na jakémkoli bitevním poli, ale představa, že Ka-sedial vyslal armádu za *ní* – ne za uprchlíky, ne rozsévat chaos, ale výslovně za *ní* jen proto, že ho porazila v bitvě – ji přiváděla k zuřivosti. „Jsem žoldnéřka a Fatrastánci už mě ani nechtějí. Co tohle? Co kdybych vám řekla, že odplouvám z kontinentu a po vaší zatracený válce je mi putna? Obrátíte se a vrátíte se do Zeměpádu a necháte mě a mé muže odejít bez boje?“

„To nic nezmění.“

„Proč?“

„Protože Ka-sedial nepřijímá porážku lehce. Věří, že dovolit vítěznému nepříteli, aby zůstal vítězem, vrhá zkázu na celé vojsko.“

„Představuju neodškrtnutou položku, kterou chce mít vyřízenou?“ Skutečnost, že Sedial měl dost vojáků, aby poslal celou armádu řešit nějaké neodškrtnuté položky, byla poněkud děsivá.

Bar-Levial ohrnul rty. „Bojíte se, lady Flint?“

Dynizané byli pro ni novinkou – jejich odívání a zvyky jí

byly cizí jako máloco, co kdy viděla. Ale strávila život s povýšenými generály a Bar-Levial by zapadnul na vojenský ples kdekoliv v Devateru. „Jako každý dobrý generál dávám přednost tomu, aby moji muži přežili a mohli znovu spatřit své domovy."

„Slova zbabělce."

Vlora v nitru tiše pěnila. „Proč takový spěch? Proč si chcete vynutit bitvu ještě dnes večer?"

„Přátelská soutěživost." Bar-Levial se usmál. „Uvidíme se na bojišti, lady Flint, a já se vrátím ke svému císaři s vaší hlavou."

„Ne," odpověděla Vlora. „Nic takového se nestane." Otočila koně a vracela se ke svým řadám, přičemž se snažila uklidnit.

Olem ji za okamžik dostihl. „To bylo úsečný."

„Levial nehodlá ustoupit a jejich zvědové směřují k našim liniím. Kromě toho mě štval."

Pohlédla přes rameno na ony nepřátelské zvědy. Mohla odhadovat, co viděli z jejich vyhlídky – asi dvě tisícovky střelců s ručnicemi, skryté v zákopech a připravené na nápor silnější jednotky. Dynizané utrpí těžké úvodní ztráty, než se přeženou přes střelce lehce jako nůž máslem.

Přesně to Vlora *chtěla*, aby viděli. Ale jestliže zvědové postoupí o další půl míle, donutí ji to celý bojový plán překopat.

„Máme někoho, kdo vidí přes ten hřeben?" zeptala se.

„Máme," řekl Olem. „Budou nás informovat v okamžiku, kdy se někdo pokusí nás obejít."

„Dobře."

Vlora ještě nedošla ke svým liniím, když uslyšela zvuk trumpety. Pohlédla přes rameno a uviděla, jak se celá dynizská armáda posouvá, linie se rozšiřovaly ještě víc, až pojmuly celé údolí, a poté vyrazily na další signál kupředu.

„Opravdu má naspěch," poznamenal Olem.

„Říkal něco o přátelské soutěživosti. Nějaké tušení, co to znamená?“

Olem zavrtěl hlavou.

Vlora chytila otěže koně a otočila se v sedle. Zvedla ruku vysoko a ukázala na hřeben a dynizské zvědy, kteří se po něm pohybovali. „Myslím, že je na čase, abychom je oslepili.“

Zazněl výstřel a rychle následoval další. Z trsů dřezovce poblíž linie hřebenu se za jejími vlastními jednotkami zvedl kouř a dva dynizští zvědi se poroučeli ze svých koní. Dva další následovali, a pak další dva. Střely pokračovaly každých přibližně patnáct vteřin a Vlora s jistým uspokojením sledovala, jak si zbývající zvědové uvědomili, že jsou ostřelováni, a začali prchat k hlavnímu jádru armády.

Vlora se konečně dostala ke své linii a ustoupila za navršené zákopy, které náhle vypadaly tak bezvýznamně. Dívala se na dva tisíce mužů, které si vybrala, aby drželi první obrannou linii. Mhouřili oči proti rannímu slunci a hledali u ní vedení. To samo o sobě vždy působilo zastrašujícím dojmem víc než nepřátelské armády.

„Mířte doprostřed hrudníku,“ vykřikla. „Tyhle plátové zbroje možná dokážou odrazit lehký ostřel, ale jsou navrženy tak, aby vydržely jen slabší kulky vystřelené podřadným prachem. Tihle ubozí blázni se nezúčastnili bitvy o Zeměpád. Ukažme jim, o co přišli, dobrá?“

Rozezněl se jásot a ručnice se zvedly do vzduchu, pak linie výhrůžně ztichla, jak se muži skrčili za hromadami zeminy a dvakrát zkontrolovali zbraně.

Vlora zůstala na koni a stáhla se ještě více za linii, zatímco Olem projížděl řadami a hlasitě všechny povzbuzoval. Dynizané se ploužili kupředu a chvíli co chvíli nějaký důstojník padl do hlíny jako oběť Vlořiných prachmistrů, kteří pálili dle své vůle z dobře zvoleného strategického místa.

Když se přední linie dostaly na čtvrt míle od jejích, začala Vlora pátrat po generálově tělesné stráži. Skoro okamžitě si všimla pestrobarevně oděných kyrysníků i Bar-Leviala a podlehla na krátkou chvíli morbidní zvědavosti. Bylo snad ve věku kartáčových střel a magie nesportovní mířit po nepřátelských důstojnících? Možná. Ale tohle byla válka. Zabij, nebo budeš zabit. Bar-Levial byl posedlý představou, že donese její hlavu císaři, a Vlora se rozhodla neriskovat a nedopřát mu nejmenší šanci. Jedinou rychlou myšlenkou nechala vznítit prach každého jednotlivého kyrysníka. Magický zpětný ráz ji skoro srazil z koně a ona se ohnula v pase, aby popadla dech.

Vznícení způsobilo, že linie Dynizanů zaváhaly. Při pohledu na to, jak je generálova osobní stráž rozprášena na kusy jejich vlastním prachem, nepochybně několika jedincům vyschlo v ústech. Od Vlořiných vlastních mužů se zvedl jásot, ale Vlora se jen chladně usmála a doufala, že jedna ze spálených mrtvol patří tomu oranžově zbarvenému pitomci.

Dynizané ale pokračovali dál. Disciplinovaná armáda se nerozutekla jen proto, že její generál zemřel. To byl jen začátek.

Na vzdálenost dvě stě kroků dali seržanti podél Vlořiny linie rozkaz k zahájení palby. Dynizané padli pod krupobitím kulek, ale vojáci se jen přesunuli, aby zaujali jejich místo a armáda se rozkolébala kupředu.

Následovala další salva a pak další. Dynizané dosáhli vzdálenosti sta kroků. Vlora vytáhla pistoli, zamířila na náhodně vybraného důstojníka a s pomocí své magie mu prohnala kulku hlavou. Sedmdesát pět kroků. Padesát kroků. Dynizané se zastavili, přední linie poklekla a zahájila palbu.

Každý, kdo se nekrčil za zákopovými valy, byl sestřelen. Byla vypálena druhá dynizská salva a pak zazněla trumpeta a jako pomalá vlna ženoucí se směrem k pláži se rozběhla dynizská pěchota.

„Ústup!“ vykřikl Olem.

Ostrostřelci vyskočili na nohy a prchali. Běželi přímou čarou od útoku Dynizanů. Vloru pobavil pohled na Dynizany, kterak honí její muže, jako by obě armády hrály nějakou složitou tahovou hru. Když se k ní přiblížili její muži, kopnutím pobídla koně do cvalu a přehnala se před ně. Její kůň přeskočil mělký příkop a ona se znovu otočila, aby čelila nepříteli.

Údolí bylo zlověstně klidné. Ostrostřelci běželi. Dynizané útočili. Kouř se pročistil a nikdo už nevypálil žádné další kulky. Její muži, čerstvější než Dynizané, roztáhli mezeru mezi nimi a pak najednou začali mizet, seskákali do toho samého mělkého zákopu, který právě překonala. Když všichni tohoto bezpečného místa dosáhli, ticho prořízl hlas: „Kumpanie, připravit!“

Druhá linie – tedy další dva tisíce střelců s ručnicemi – se vynořila zpoza návrší z vykopané zeminy. Několik kroků za nimi se zvedla ze skrýše třetí linie… a pak za ní čtvrtá a pátá, složená z osádky Zeměpádu a dobrovolníků z uprchlické milice. Každá linie se připravila a pečlivě zamířila, zatímco nepřítel zkracoval vzdálenost.

„Palte!“ vykřikl Olem, když jeho vlastní kůň přeskočil příkop.

První linie vystřelila a přikrčila se. Nastala pauza trvající šest nebo sedm vteřin, pak se příkaz ozval znovu. Druhá linie vystřelila a přikrčila se a rozkazy pokračovaly; celkem bylo na nepřítele vysláno deset tisíc kulek za méně než třicet sekund. Tisíce Dynizanů byly smeteny pod krupobitím. Vlora se v sedle předklonila a tiše pobízela nepřítele, aby se zlomil. Pole bylo najednou zakryto prachovým kouřem, a když se vzduch pročistil, opřela se do sedla, celá otřesená, neboť sledovala, jak se příval Dynizanů žene kupředu, přelézající mrtvoly svých druhů.

Olem se k ní vrátil a dusil se prachovým kouřem. „Dokonce i bez magie jsou ti bastardi pěkní tvrďáci," vykuckal ze sebe.

Na dynizské řady se snesla další salva a za pár okamžiků konečně dorazili k Vlořině příkopu, jen aby se setkali se stěnou nasazených bajonetů původní čelní linie.

Bojiště se změnilo v chaos. Na její straně se někteří kapitáni snažili udržet jakýsi druh trvalé palby, zatímco jiní dali příkaz „palte dle uvážení". U Dynizanů se vojáci choulili za hromadami mrtvol, aby mohli opětovat palbu, jejich důstojníci je organizovali mácháním šavlí a pak padali, když je některý z prachmistrů střelil do hlavy.

„Kresimíre," vydechla Vlora. „Pořád se drží."

„Dokonce i po tomhle krupobití nás přečíslují," řekl Olem. Zamžoural směrem k hřebenu. „Jen hrstka z jejich jednotek projevuje váhavost. Žádné známky naší kavalerie. Neměli bychom povolat zálohy, abychom je zkusili nalomit?"

Na zlomek vteřiny o tom Vlora zauvažovala. Povolat poslední z jejích vojáků by mohlo vychýlit misky vah. Ale ona chtěla mít ony muže v záloze pro případ, kdyby Dynizané vytáhli z rukávu něco jiného. „Ještě ne," řekla.

Jádro bitvy nabralo na nepřehlednosti, jak se obě strany promísily do krvavé mely. Ostrostřelci měli delší bajonety, ale dynizské plátové zbroje se proti nim ukázaly jako efektivnější než proti ručnicím, a Dynizané brzy dostali svou přední linii ze zákopu. Vlora se dívala, přičemž vyštěkávala proud rozkazů mezi výstřely ze své pistole. „Povolejte Padesátou třetí, aby odlehčila Osmé kumpanii. Nasaďte tři čety z osádky Zeměpádu na východní křídlo. Stáhněte ty dobrovolníky zpět; nedělají nic jiného, než že střílí naše vlastní muže do zad."

Když mohla, Vlora nechala vznítit prach, a výbuchy dělaly díry do dynizských řad, ale každá snaha ji tvrdě ztrestala a hrozila, že ji přemůže a vyčerpá.

Navzdory všem těm jatkám se bitva pomalu začala přelévat na stranu Dynizanů. Dokonce i s jejich důstojnickým sborem roztrhaným na cáry pokračovali kupředu. Uplynula hodina, pak dvě. Světlo nad bitevním polem začalo skomírat. Brzy její muži ustoupili až ke třetí linii a dobrovolníci na pravém křídle se zhroutili pod ztečí Dynizanů. Vlora přivolala poslední ze svých záloh – dvě kumpanie Ostrostřelců zraněné v bitvě o Zeměpád – a neochotně je poslala do vřavy.

Opřela se v sedle a hluboce vdechovala kouř z prachu. To bylo vše. To bylo vše, co měla. Dynizané čelili rychlému masakru a přečkali to, a jejich početnější jednotky nyní držely bitvu v rovnováze.

„Kontakt na dynizském chvostu!“ zařval za ní jakýsi hlas.

Vlora se snažila mžouravě prohlédnout skrz opar, přes moře pěchoty a mrtvol. Se zamlženým pohledem spatřila pohyb a snažila se pochopit, na co se dívá.

Kavalerie. Hrudní pláty se třpytily na slunci a jí se zadrhl dech v krku. Dynizští kyrysníci, alespoň pět set. Klusali na pomoc pěchotě.

Zoufale hledala nějaký způsob, jak se jim vyrovnat, a doufala, že její prachmistři by mohli alespoň způsobit drobný zásah do jejich morálky, než dorazí. Očima přejela bitevní scénu a hledala nejčerstvější skupinu vojáků, kterou by jim mohla postavit do cesty se stěnou z bajonetů. Na nic nepřišla, tak se obrátila zpět k nepříteli a bezmocně je pozorovala. Zavrtěla hlavou a cítila, že něco nehraje. Proč by útočili ze zadní části armády? Proč nevpadli její armádě do boku? Vedle ní stál Olem ve třmenech, zcela nehybný, a mžoural do dalekohledu. Vlora mu řekla: „Až sem dorazí, prolomí naše řady. Dej dohromady některé z našich nejméně raněných. Musíme utvořit bajonetovou linii.“

Olem zůstal nehybný.

„Hned, Oleme!“

„Myslím, že to nebude nutné,“ řekl.

„Proč ne?“

„Protože si nemyslím, že dynizští kyrysníci mají kopí. Nebo že najíždějí do své vlastní jednotky. Nebo mají přerostlého, ošklivého parchanta, který jede v jejich čele.“

Vlora pocítila, že jí z prsou náhle spadlo netušené břímě, a bezděčně vydechla, něco mezi zalapáním po dechu a vzdechem. Opřela se v sedle.

Šílený Ben Styke dorazil.

KAPITOLA 4

Styke pomalu kulhal říčním údolím, slunce zapadalo a on překračoval mrtvoly a ignoroval výkřiky zraněných všude kolem. Krvácel z tuctu ran, z nichž některé si vyžadovaly stehy, a bojoval s vyčerpáním, které mu přivodily dvě těžké bitvy během necelých deseti hodin. Bolela ho záda i hlava; levé rameno měl rozřezané na cáry. Měl na sobě ukořistěný dynizský kyrys z největší mrtvoly, jakou našel, a i tak mu byl trochu těsný kolem hrudníku a spony jej píchaly do žeber.

Ani mrtvola, kterou táhl za sebou, nebyla lehká.

Očima projížděl přes těla: přítel, nepřítel – dokonce i někteří z jeho vlastních kopiníků –, pozastavoval se nad nimi jen na chvilku, jako řezník hodnotící maso. Přemýšlel, jestli kdy byla doba, kdy ho pohled na tolik krve šokoval. Jestli ano, nemohl si vzpomenout. Pomyslel na Celine, která se ukrývala s uprchlíky, a přemítal, jestli by kvůli ní neměl s touto prací seknout. Pak pomyslel na vítr ve vlasech a vzrušení, když se řítí do bitvy, Amrek v plném cvalu a jeho kopí proráží hrudní koš nepřítele.

Měl by s tím seknout. Ale ještě ne.

Styke zachytil pohledem Ibanu tyčící se na koňském hřbetu a nečinně se díval, jak ostrostřelecký chirurg zbavuje křičícího dynizského vojáka utrpení. Styke změnil směr a zamířil k ní, přičemž za sebou stále táhl tělo. Zvedl ruku na pozdrav.

„Tady jsi," zamračila se na něj Ibana. „Kde je Amrek?"

Styke neurčitě mávl směrem k řece. „Naposled, co jsem ho viděl, tak se šel napojit."

„Spadl jsi z koně dvakrát za jediný den. A v Zeměpádu to samé. Do Jámy, Bene, je div, že sis nezlomil vaz. Musíš si znovu přivyknout na jízdu na koni."

Styke spolkl odpověď. Měla pravdu, samozřejmě. „Všechno je to o tom vědět, jak padat."

„Kdo to je?" zeptala se Ibana a trhla bradou směrem k mrtvole, kterou Styke táhl.

Tělo patřilo muži ve středním věku s pohublou tváří, na sobě měl to málo, co zbylo ze spálené tyrkysové uniformy a oranžově lakované plátové zbroje. „Dynizský generál," zabručel Styke. Dloubl do těla palcem u nohy. Na boku mu chyběl kus masa, přesně tam, kde mohl mít pistoli a několik náhradních patron s prachem. „Musel naštvat Flint. Je jediná prachmistra, která dokáže odpálit prach na nějakou významnou vzdálenost, a tenhle chlápek jím byl odpálen téměř vedví."

Ibana se štěkavě zasmála. „Flint se mi líbí víc a víc."

„A to jsem si myslel, že se dříve nebo později zabijete navzájem."

„Sejřila mě," uznala Ibana. „Ale věci se můžou i tak měnit. Kde je?"

Styke ukázal na nízký kus kamenného čtverce, který se zvedal z povrchu údolí, jen pár set kroků daleko. Představoval si, že před několika týdny to byla malá stáj a orientační bod pro poslíčkovou službu Fatrastánců, ale budova byla obrána do základů uprchlíky, kteří hledali dříví na podpal. V součas-

né době bylo místo obsazeno tuctem vojáků v purpurových kabátcích Ostrostřelců, mezi nimiž vyvstávaly jen dva modré kabátce. Vlora a Olem.

Styke pokračoval ve své cestě a táhl mrtvolu za sebou. Bylo by jednodušší, přemítal, kdyby nechal tělo, kde leželo, a přišel si pro něj později, nejlépe s Amrekem v zápřahu. Ale bylo třeba učinit jisté prohlášení tím, že potáhne nepřátelského generála přes krvavé bojiště. Co tím přesně sděloval, to se ještě nerozhodl, ale byl přesvědčen, že tím něco opravdu vyjadřuje.

Když se dostal k provizornímu velitelství, překvapilo ho, že vidí majora Gustara. Kdy se vrátil z obhlídky na druhé straně řeky? Vypadal trochu nabroušeně a Styke přemýšlel, jestli se mu podařilo objevit nepřátelskou jednotku. Major byl první, kdo si Styka všiml, a dotkl se krempy klobouku z medvědiny. „Dobrý večer, plukovníku."

„Večer, majore. Jaká byla vaše výprava přes řeku?"

„Zajímavá. Co vaše cesta do okolí?"

„To samé."

Styke zvedl tělo a přehodil ho přes staré základní kameny. Shromáždění důstojníci zmlkli a zírali na Styka. Většina z nich byla zraněná, oči měli rudé vyčerpáním a prachovým kouřem. Noc přicházela rychle a všichni věděli, že po takovém boji bude spát jen málokdo. Styke nebyl první Šílený kopiník, který dorazil – Šakal stál vedle lady Flint, starý žlutý žaket neměl zapnutý a plandal mu a pod ním odhaloval potetovaný holý trup. Ten proklatý Paloánec na sobě neměl ani škrábnutí.

Pohledy přejely ze Styka k tělu za ním a zpátky.

„Přinesl jsem vám dárek, generálko," řekl Styke Vloře a švihl palcem k tělu. „Věřím, že je to vaše práce."

Někdo Styka poplácal po rameni a rozhovor pokračoval stejně rychle, jako byl přerušen. Vydal ze sebe drobné povzdechnutí, vděčný za tuto důvěrnost. Strávil dost svého živo-

ta jako kuriozita – dokonce hrůznost –, takže nepotřeboval, aby na něj každý zíral, kamkoli vešel. Samozřejmě, uvědomil si suše, vláčet sem a tam mrtvoly mu pravděpodobně moc zapadnout nepomůže. Na pokynutí dokulhal k Flint. Někdo jí postavil stůl a rozložil mapy, navíc vyskládal její osobní truhlice.

„Plukovníku Styku," řekla Flint odměřeně, skloněná nad stůl s oběma dlaněmi na mapě údolí Hadšavy. „Chci vás pochválit za váš včasný příjezd. Bylo mi řečeno, abych nenafukovala vaše ego, ale je dost možné, že jste zachránil bitvu."

Styke zvedl obočí. Provedl útok na zadní šiky nepřítele s pouze sedmi stovkami kavaleristů, většinou zraněných z bitvy, jež se odehrála dříve odpoledne. Neudělal by to, kdyby si nemyslel, že to Flint potřebuje. „Vypadalo to, že máte všechno pod kontrolou."

Flint mu věnovala dlouhý, chladný pohled, který vydal za tisíc slov. Věděla, že zachránil bitvu. Věděla, že *on* ví, že zachránil bitvu. Ale byla to veškerá chvála, které se mu mělo dostat. „Šakal nám tady právě říkal o vašem kontaktu s nepřátelskými kyrysníky. Rozumím tomu tak, že jste vyjel proti armádě dvojnásobné síly."

„Měli horší koně a byli víc překvapeni, že nás našli, než my z nich."

„Vaše ztráty?"

„Přijatelné."

„Dobrá."

Do rozhovoru skočil nový hlas. „Měla bych jí říct, jak jsi spadl z koně ani ne dvě minuty od začátku boje?" Styke se podíval přes rameno a zjistil, že k nim přijela Ibana a nyní se s úsměvem opírala o hrušku sedla.

„To bych radši vynechal."

Ibana a Flint si vyměnily pohled a v koutku Flintiných úst

se zableskl úsměv. Styke byl překvapen, že je připraven na hádku, a ještě překvapenější, že na ni vůbec nedošlo. Důstojníci zpochybňovali jeho úsudek po celou jeho kariéru, ačkoli pár z nich jej uznávalo pro jeho výsledky. Flint vypadala, že ji to první nezajímá, dokud bude dostávat to druhé.

Řekla: „Právě se zabýváme hlášením majora Gustara, ale nejprve si myslím, že byste měl vědět, jak bitva dopadla." Tón jejího hlasu klesl a nabral na vážnosti. „Máme devět set mrtvých a více než sedm tisíc raněných – mnoho z nich se připojí k mrtvým do konce týdne. Odhadujeme, že tato čísla se vztahují i na zhruba stejný počet Ostrostřelců, zeměpádské osádky, dobrovolníků z řad černočepičkářů a uprchlíků."

Styke tiše hvízdl. Když se vzalo všechno kolem a kolem, pokud tři nebo čtyři tisíce skončí mrtví, bylo to stále význačné vítězství. „Měli jsme dobrý výhled na bojiště, když jsme je sjížděli. Řekl bych, že pětadevadesát procent Dynizanů je mrtvých nebo zraněných."

„Takový je náš odhad."

„Gratuluju, generálko." Styke zjistil, že je upřímně ohromen. „Porazila jste je na hlavu."

Nezdálo se, že by Flint sdílela jeho optimismus, a nad komplimentem přezíravě mávla rukou. „Vychutnávala bych si to, kdyby nebylo informací, které nám právě donesl major Gustar. Gustare, buďte tak hodný."

„Děkuji, madam." Gustar přistoupil k mapě, ukázal na řeku a oslovil Styka. „Jak víte, dnes brzy ráno jste mě poslal přes řeku, abych vypátral a postavil se jakýmkoliv jednotkám, které by nás chtěly obklíčit. Tady jsem překročil řeku. A na tomhle místě teď jsme." Ukázal na třetí místo. „Tady jsem narazil na nepřátelské jednotky."

„Dynizskou jízdu?"

„Ano. Asi padesát jich bylo. Lehce ozbrojeni, ale měli na

sobě kyrysy a nebyli tak vyměklí, jako ten předvoj, co jsme rozdrtili. S mými muži jsme zaútočili. Snažili jsme se je přimáčknout do kouta, ale podařilo se jim utéct a nám dali pořádně zabrat." Přejel prstem po západním břehu řeky, směrem na jih. „Pokaždé, když jsem přikázal mým mužům, aby se stáhli, vrátili se, aby nás otravovali z boků, takže jsme dopadli tak, že po celé míle to byla jedna velká šarvátka."

Styke se zamračil. „Snažili se vás vtáhnout do pasti."

„To mě právě znepokojovalo, ale měli jsme se na pozoru, oči na stopkách, jestli neuvidíme pasti a jednotky útočící z boku, a hráli jejich hru. Nedokázali jsme je nakonec rozdrtit, až dokud jsme se neocitli tady." Gustar znovu ukázal na mapu.

„Takže?" zeptal se Styke.

„Věc se má tak – myslím, že se nás *snažili* přilákat k hlavní armádě, ale dokázali jsme je dostat právě včas. Čistě štěstí, přiznávám, ale…»

„Počkejte," přerušil ho Styke. „Co tím myslíte, *hlavní armáda*?"

Přes Flintin obličej přelétl záblesk jízlivého úsměvu. „Druhá dynizská armáda."

„Sakra," zabručel Styke. „*Druhá* armáda? Kde?"

„Byli sedm mil na jih," řekl Gustar. „Podle našeho názoru asi třicet dva tisíc mužů, včetně asi čtyř tisíc kavaleristů."

Styke zalapal po dechu. Nebylo divu, že Flint byla zasmušilá. K jejich pozici pochodovala další, větší armáda a více než polovina jejích jednotek byla zraněna. „Takže by tady mohli být zítra?" zeptal se.

„Děkuji, majore," řekla Flint a položila ruku Gustarovi na rameno. „Jděte se podívat na své muže a odpočiňte si. Vraťte se ke mně za hodinu pro nové rozkazy."

Gustar vysekl vojenský pozdrav a nechal Styka s generálkou. Přes rameno cítil, jak Ibana čeká a sleduje rozhovor;

nepochybně se snažila na základě těchto informací vymyslet vlastní plány. Šakal stále stál Vloře po boku, tiše a pozorně, a Styka napadlo, co by na to všechno řekli paloánští duchové.

„Ano," řekla konečně Flint, „zítra budou zde. Celý den jsem přemýšlela, proč měl nepřítel tak naspěch; podle několika důstojníků, které jsme zajali, nařídil Ka-sedial dvěma různým nepřátelským generálům, aby vystopovali Ostrostřelce a zneškodnili je. Závodili mezi sebou – snažili se sem dostat první, připravit mě o hlavu a shrábnout cenu."

„To nakázal velitel Dynizanů?"

„Ano. Ukázalo se, že si porážku bere *velmi* osobně. Generál, kterému jsme dnes čelili, se vykašlal na kouzelnickou podporu a pochodoval jen s vojáky dvojnásobným tempem, aby se sem dostal. Generál, kterému zítra budeme čelit, není… tak zbrklý." Flint několik vteřin mlčela a dívala se na mapy, než nakonec tiše řekla: „S tím nemůžeme bojovat."

„Máte nějaký plán?"

„V této chvíli? Ani náznakem. Dynizané jsou tady, aby se pomstili za ponížení, které jsme jim uštědřili v Zeměpádu. Ten druhý generál bude opatrnější než první, ale jakmile zjistí, jak málo bojeschopných mužů nám zbylo, vyšlápne si na nás. Jestli si dá na čas, aby si nás jeho zvědi zevrubně prohlédli, máme jen tři dny na přípravu."

Styke odolal nutkání zopakovat svou otázku. Cítil na sobě Ibanin pohled a věděl, co by řekla – zvednout kotvy, dokud je ještě čas, a zmizet. Dostat Šílené kopiníky odsud, než se setkají s něčím, co nedokážou prorazit hrubou silou.

Flint pokračovala. „Stáhneme naše lidi zpátky do uprchlického tábora. Předpokládejme, že Dynizané si dají na čas, což by nám dalo pár mil navíc. Necháme tady jejich mrtvé a zraněné, aby je odklidili. Třeba je to trochu pozdrží." Pokrčila rameny.

„Ale máte v úmyslu bojovat?“

Flint zvedla pohled a podívala se Stykovi do očí. „Pokud budu muset. Jsem otevřená jiným možnostem, ale s tolika zraněnými nemyslím, že bychom mohli uniknout, i kdybychom dostali příležitost. Jediná dobrá zpráva na tom celém je, že Dynizani skutečně nemají zájem o uprchlíky. Takže se alespoň nemusíme příliš starat o jejich ochranu.“ V jejím hlase byl kyselý tón a Styke si uvědomil, že přes všechno její hrdinství nebyla nadšená myšlenkou umřít na cizí půdě, aby chránila cizí uprchlíky.

Žoldáci byli samozřejmě placeni, aby umírali na nepřátelské půdě. Flint si zřejmě nemyslela, že se to vztahuje na ni – ne proto, že by se dokázala vyvléknout z přidělených povinností, jako tolik žoldnéřů, ale proto, že skutečně věřila, že každý boj vyhraje. Styke si říkal, jestli to pramenilo ze sebedůvěry nebo arogance. Pravděpodobně trochu od obojího. Ale on byl posledním člověkem na světě, který mohl v tomto směru vynášet nějaké rozsudky.

Flint se ponořila do zasmušilého ticha a dívala se na mapu. Styke se dotkl čela a odstoupil. „Půjdu najít svého koně a dát znovu dohromady kopiníky. Pochytali jsme mnoho koní Dynizanů. Pustíme se do výroby saní a uděláme, co je v našich silách, abychom dotáhli zraněné zpátky do uprchlického tábora.“

„Velmi dobře,“ řekla Flint nepřítomně.

Nechal ji jejím myšlenkám a vrátil se k Ibaně, která nevypadala ani trochu spokojeně. „Musíme si promluvit,“ řekla Ibana.

Styke zvedl tělo nepřátelského generála na rameno a vyrazil do kroku. „Musím pro svého koně.“

Ibana jela vedle něj, dokud se nedostali z Flintina doslechu, a pak řekla: „Měli bychom se zdejchnout, dokud ještě můžeme.“

„Myslím, že ten moment jsme už prošvihli."

„Nejsme Ostrostřelci. Nejsme Adranci. Můžeme dnes večer zmizet a nikdo, kdo zůstal naživu, si na to do konce týdne ani nevzpomene."

Ta myšlenka byla pro Styka odpuzující i přitažlivá. Ibana měla pravdu, že nebyli tak úplně Ostrostřelci. Šílení kopiníci měli na Fatrástu vazby, i po tom všem, co Fidelis Jes udělal pro jejich zničení, a jestliže se Ostrostřelcům podaří uniknout a vrátit se do Devatera, Šílení kopiníci pravděpodobně zůstanou tady.

„Bojovali jsme po jejich boku tři týdny. Vzali jsme si Flintiny peníze. To nám stačí, abychom došli až do konce."

„A skončili všichni mrtví," odsekla Ibana.

Styke se zastavil, podíval se po řece a pak na opačnou stranu toku. Kopl do blátivé, krvavé země jedním palcem a usoudil, že je dost blízko k hlavní silnici. „Dej mi své náhradní kopí."

„Jak že?"

Styke se natáhl k jejímu sedlu a sebral ho. Namířil s ním rukojetí dolů proti zemi a zatlačil, opíraje se o něj, dokud jej neponořil téměř dvě stopy do měkkého bahna. Jakmile bylo kopí na svém místě, zvedl mrtvolu dynizského generála v podpaží jako by zvedal dítě na koně a pak ho pustil. Hrot kopí pronikl jeho bedry a snadno projel krkem a ven temenem hlavy. Z těla schlíple visely ruce a celé to připomínalo strašáka na krvavém poli.

„Hrůzostrašné," poznamenala Ibana.

„Chci dát vojákům té nové armády něco, o čem by mohli přemýšlet."

„Ty se vážně hodláš dál ochomýtat kolem Flint, že ano?"

Styke obdivoval svou práci a otíral si ruce o kalhoty. „Kde je Celine?" zeptal se.

„Vyhýbáš se otázce."

„A já chci vědět, kde je Celine."

„Je se Sunin. Viděla jsem ty dvě na hřebeni před půl hodinou. Teď mi odpověz na mou otázku."

Styke propátrával linii hřebenu. „Potřebuju pro Celine najít koně," uvažoval. „Je dost stará."

„Bene…"

Zamítavě ji odmávl. „Popřemýšlím o tom. Prozatím tu zůstáváme. Postarej se o naše raněné a ať jsou všichni v pozoru pro případ, kdybych změnil názor."

Ibana nakonec přikývla a s tou myšlenkou rezervního plánu se zdála být spokojená. „Ztratili jsme asi dvacet starých členů a možná tak šedesát nových. Další jsou zraněni. Chceš, abych zkusila doplnit počty z řad uprchlíků?"

„Jasně."

„Dobrá, tak já to…" Ibana se zarazila. „Kdo to je?"

Styke se otočil za jejím pohledem a překvapilo ho, když spatřil tucet koní, kteří plavali napříč proudem řeky. Byla téměř tma a bylo těžké vidět jezdce jasně, dokud nedorazili k bližšímu břehu řeky. Jezdci měli na sobě kavaleristické kabátce slunečnicové barvy stejně jako Ibana a Styke, ale Styke tyto muže nikdy předtím neviděl. Najednou pocítil znepokojení a rukou spočinul na jílci svého boznože. Muži se blížili, až se zastavili před ním na koních, ze kterých odkapávala voda.

Muž v čele měl na klopě plukovnické hvězdy. Byl mladý a svěží v obličeji – nemohlo mu být víc než pětadvacet, a zkoumal Stykův starý kavaleristický kabátec s ustaraným výrazem. Po několika vteřinách mlčení si nakonec odkašlal. „Hledám generálku Vloru Flint."

„Kdo jste?"

„Plukovník Willis z Osmnácté brigády."

Styke si s Ibanou vyměnil dlouhý pohled. „Poslala konečně Lindet nějaké vojáky, aby nám pomohli v tomhle boji?“

„To udělala,“ řekl plukovník Willis a ztuhl.

„Doufám, že je to víc než jedna brigáda,“ řekla Ibana.

Willis se uchechtl. „Brigáda? Druhá polní armáda Fatrásty táboří asi deset mil odsud.“

Styke ucítil, jak se mu v břiše vzdouvá smích a dere se mu přes rty. Sklonil se a plácl se do kolena.

„Nejsem si jistý, co je tak vtipné,“ řekl Willis.

„Co je vtipné,“ řekl Styke a otřel si obličej, „je to, že jste se nám mohli docela hodit před čtyřiadvaceti hodinami.“ Nemohl si pomoct, aby nepřemýšlel, jestli tato polní armáda *plánovala*, že dorazí pozdě v naději, že Dynizané pobijí Ostrostřelce. Něco takového by Lindet udělala.

„To vidím,“ řekl Willis a střelil po bojišti očividně domýšlivým pohledem.

„Věděl jste, že na jih odtud táboří dalších třicet tisíc Dynizanů?“

Willis sešpulil rty. „Byli jsme informováni, ano. Ale to není mým zájmem.“

„Tak co tedy?“

„Jsem zde, abych zatknul generálku Flint.“

KAPITOLA 5

Michel Bravis se choulil ve dveřích prkny zatlučeného obchůdku v severním předměstí města Zeměpádu. Zorné pole měl rozmazané kvůli nedostatku spánku a přílišnému množství přihnutí z flašky v kapse bundy. Vzduch páchl mrtvým bahnem od nedalekých slatin a někde v dálce začala výt a štěkat smečka psisek. Zazněl jediný výstřel z pistole a byl klid.

Město bylo přízračně tiché a Michel přemýšlel, kolika obyvatelům se podařilo utéct před dynizskou okupační armádou. Vypadalo to, že polovina domů a podniků na kterékoli ulici byla opuštěna. Bylo tu příliš ticho, dokonce i pro tuto pozdní noční hodinu, a Michel pociťoval neustálou, svíjivou bolest v žaludku, když si uvědomil, že toto už není město, ve kterém vyrostl – město, kde přísahal dvěma svým různým pánům, že ho ochrání.

Vtloukal si do hlavy, že Fatrásta se zotavila z války za nezávislosti proti Kezanům. Už předtím ztratili Zeměpád a znovu

jej získali. Ale hlas v hlavě mu říkal, že tohle je jiné, že se všechno změnilo – a musel neustále bojovat s rostoucí hrůzou.

Michel si přihnul z placatky, ušklíbl se nad hořkou chutí whisky a zatřepal s ní. Ještě pár hltů a bude na zbytek noci bez pití na kuráž.

„Nemáš čas na zbabělství, Michele," řekl si.

„To se ti snadno řekne," zašeptal. „Začínáš být opilý."

„Ne, jsem naprosto střízlivý."

Rázně zavřel oči. „Nikdo by se neměl nutit do naprosté střízlivosti ve městě obsazeném nepřátelskými silami." Váhavě otevřel jedno oko a zamžoural na ulici, kde jediné světlo pocházelo z osamělé plynové lampy padesát kroků po dlažebních kostkách. Jeho uši zachytily zvuk a on natáhl krk směrem k ulici a snažil se jej rozpoznat.

Brzy se mu podařilo rozeznat klapot bot a radši ustoupil dále do temnoty za dveřmi zatlučeného obchůdku. Uslyšel autoritativní výkřik v cizím jazyce a o několik okamžiků později napochodovala do jeho výhledu četa dynizských vojáků, zalitá světlem oné jediné lampy.

Bylo to podivné procesí: muži a ženy s ohnivě rudými vlasy, bledou kůží a popelavými pihami, ozbrojeni zastaralými mušketami a oblými náprsními krunýři, na hlavě morionové přilby s tím jejich kloboukovým tvarem a středovým pásem. Jejich uniformy byly tyrkysové barvy, zdobené barevným peřím a vybělenými lidskými a zvířecími kostmi. Na mysl mu přišlo slovo „exotický", ale bylo to slovo často spojované se slovem „malebný", a armáda, která obsadila Zeměpád, byla všechno, jen ne malebná.

Voják v čele, jehož hrudní plát byl krášlený lakovaným karmínovým pruhem, zvolal rozkaz a četa se otočila u lucerny vlevo a zamířila ulicí směrem k Michelovi. Prudce se nadechl a musel bojovat s nutkáním sáhnout po své placatce, přičemž

věděl, že by jakýkoliv pohyb mohl přilákat oko procházejícího vojáka.

Když se dynizská hlídka přiblížila, Michel si pro sebe zašeptal. „Jmenuju se Pasi. Jsem adranský přistěhovalec, jehož manželka a děti opustily město před invazí. Sešel jsem z náhorní plošiny, abych paběrkoval, a ocitl se venku po zákazu vycházení. Přečkávám tu noc, abych se mohl ráno vrátit domů." Ještě jednou si zopakoval své alibi a umlkl, sevřel rukávy svého obnošeného vlněného kabátu a čekal, až ho jeden z vojáků zpozoruje.

Prošli kolem, dost blízko, že by na ně mohl třemi krůčky sáhnout. Vojáci nahlíželi do bočních uliček, dveří a k tmavým oknům, ale nikdo nevykřikl a četa se nezastavila.

Michel počkal, dokud nezahnuli za další roh, než si dovolil vydechnout úlevou a obrátit do sebe zbyteček placatky. „Do zatracený Jámy," zašeptal. „To byla infarktová záležitost, kterou jsem nepotřeboval." Položil si ruku na hruď, dokud necítil, jak se bušení jeho srdce ustálilo. Usadil se v pohodlnější pozici a čekal.

Zůstal za dveřmi více než čtyřicet minut a často mžoural v temnotě na své kapesní hodinky, dokud se ze stínu uličky na druhé straně ulici nevynořila postava.

„Bloskine!" vykřikl hlas a zaváhal.

Michel se napjal a byl připraven se rozběhnout, pokud se jeho schůzka nějak změní v přepadení. „Toť dobrá noc, když vidím přítele," odpověděl Michel. Postava zaváhala, jako kdyby ve své paměti překontrolovávala kódovou řeč, a pak vyšla dost daleko do ulice, aby Michel dokázal rozeznat některé její rysy. Měla dlouhé, špinavě blond vlasy a husté obočí, široký nos i tváře. Michel by ji nechtěl potkat v temné uličce.

A přesto, uvědomil si s vnitřním smíchem, se právě to děje. „Tady sem," zvolal.